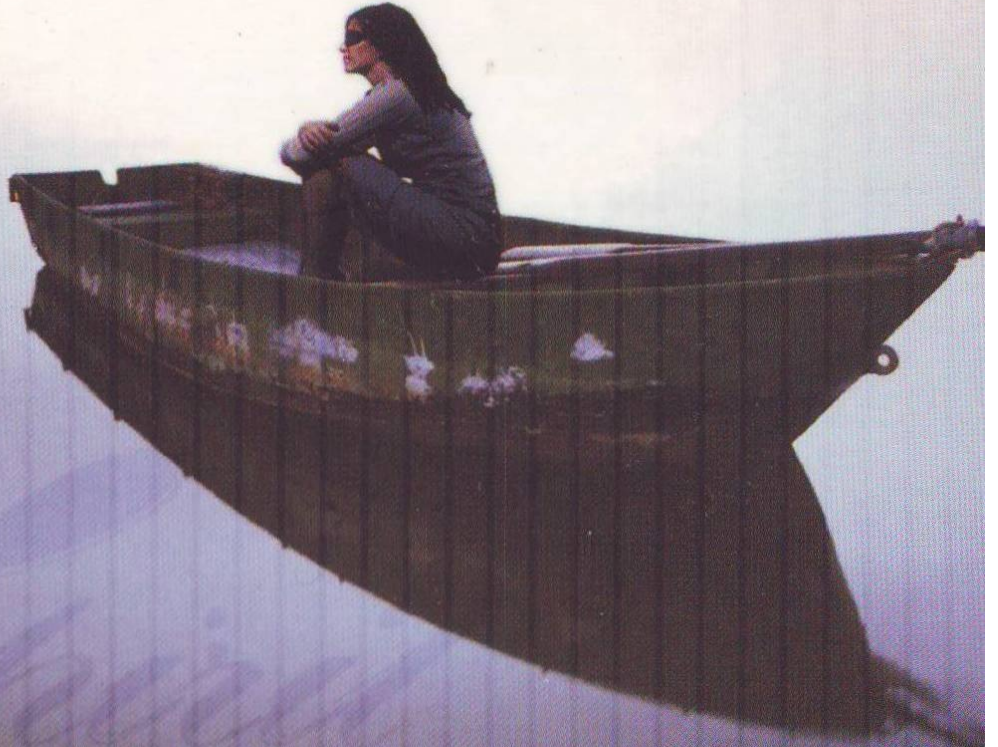

BELİRTİLERİ VE
PEYGAMBERLİKLERİ
ANLAMAK

JOHN
ARNOTT

GDK

Belirtileri ve Peygamberlikleri Anlamak

[John ve Carol Arnott](#)

Telif Hakkı/Copyright John ve Carol Arnott, 2011

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

[1. Neden Belirtiler?](#)

[2. Peygamberlik Sembollerinin Önemi](#)

[3. Kabul etmek zor mu?](#)

[Ek: Bağımsız bir araştırmadan bilimsel kanıt](#)

1. Neden Belirtiler?

1994'te Toronto'da başlayan uyanış ile ilgili, seneler boyunca en sık gündemde olan konu, Tanrı'nın gücü insanlara dokunduğunda meydana gelen belirtiler olmuştur. Bundan dolayı, uzun bir süredir, konuyu farklı bakış açılarından ele alan küçük bir kitapçık yazmak istiyordum. İlk ve en belirgin soru şudur: Belirtiler neden görülüyor? İkincisi, bu belirtileri izlediğimizde, onları yaşayan kişinin nelerden geçtiğini öğrenebilir miyiz? Ve üçüncüsü, uyanış gerçekleştiğinde ve olaya tek hakim olanın Kutsal Ruh olduğu durumlarda kilise önderi ne yapar? Kitabın ilk bölümünde cevaplamaya çalışacağım sorular bunlardır. Kitabın ikinci yarısında ise farklı ama yine de belirtilerle yakın ilişkisi olan bir diğer konuya; 'peygamberlik sembolleri'ne değineceğim.

Tanrı duyguları seviyor!

Bazıları için çok açık olsa da, kendimize tekrar Tanrı'nın duygusal bir Tanrı olduğunu hatırlatmakta fayda var. Kutsal Kitap'ın sayfalarında Tanrı tüm bir duygu dizisi sergiliyor: sevgi, şefkat, öfke, keder, hatta pişmanlık bile var (1.Samuel 15:11). Bazıları Tanrı'nın bu kadar duygu dolu olduğunu düşünmeyerek, O'nun bizi bu kadar duygusal yaratması ve bütün o duyguları hissetmemizi istemesi düşüncesiyle mücadele ediyor. Ama Tanrı duyguları, onlarsız eksik olacak olan hayatımıza, zenginlik ve renk katsın diye yarattı. Duygusal olmamız O'nun yüzünü asmamıza sebep olmuyor. O aslında insanlığımızı engellememizi değil, bunu kabul etmemizi istiyor. Sevgi ve yakınlığın etkili olabilmesi için duygular vazgeçilmezdir.

Bilim adamlarının hayallerini gerçekleştirdikleri son robot teknolojileri beni her zaman hayran bırakıyor. Günümüzde robotlar o kadar geliştirildi ki, insan hareketlerini neredeyse tatmin edici düzeyde taklit edebiliyorlar. Ancak bilim adamlarının ve mühendislerin bu robotlarla gerçekleştiremedikleri bir şey var; doğru yüz ifadelerini üretmek. Bir robota bakıp onun kızgın, mutlu, yorgun veya tamamen uyanık olup olmadığını anlayamazsınız. Bu yüzden unutmayalım, biz robot değiliz! Tanrı bizi, içimizde yaşadıklarımızı dışa vuracak şekilde yarattı. Duygular, yüreklerimizde gerçekleşenlerin görsel belirtisidir.

Bunları söyledikten sonra, Tanrı'nın gücünün dokunduğu kişilerin bu yaşadıklarına olan güçlü duygusal tepkilerine şaşmamak gerekir. Tanrı bize Kutsal Ruh'unun gücüyle dokunduğunda, bizde derin bir duygusal etki yaratır ve buna olan tepkimiz değişkendir. Çoğu zaman tepkimizi Tanrı'nın o anda bizim hayatımızda tam olarak ne yaptığı belirler. Bu durumda gülmek yerindedir, ağlamak veya haykırmak da 'yerindedir, uygundur'. Çünkü Tanrı bizim duygularımız karşısında şaşkına dönmez veya duygularımıza gücenmez.

Kutsal Ruh'u 'hissetmeli' miyiz?

Kutsal Kitap 'Kutsal Ruh ile vaftiz olmak' teriminden bahseder. Tercüme edilen 'vaftiz' kelimesi, yaşayan Tanrı'nın huzuru ve gücüne 'tamamen daldırılmak, batırılmak' anlamına gelmektedir. Yıllar boyunca Toronto'da birçok insanın, Tanrı'nın huzuruna görkemli bir 'batırılma' yaşadıklarına tanıklık ettik ve gözlemlerimiz bunları

ifade edebilmek için, ‘sırılsıklam’, ‘marine edilmiş’, ‘turşusu kurulmuş’ gibi kelimeler kullanmamıza sebep olmuştur. Kısa bir sürede, bir kimsenin fiziksel veya duygusal olarak etkilenmeden, Tanrı’nın huzurunu bu derecede yaşamasının mümkün olmadığını fark ettim . Vaftizci Yahya, İsa’dan bahsederken, O’nu: ‘sizi Kutsal Ruh ve ateş ile vaftiz edecek olan’ diye tanıttı (Luka 3:16). Siz ne düşünüyorsunuz bilmiyorum ama bana göre bunu yaşarken bir şeyler hissedebilmeliyiz!

Ancak, nedense, Hıristiyan adetlerinde, ‘duygusallık’ düşüncesine güçlü bir karşı koyma var. Neden Hıristiyanlar duygular konusunda bu kadar saplantılı? İnanıyorum ki bunun sebebi bizim, özellikle Batıda görülen, her şeye kuşkucu yaklaşma, her olguya mantıksal bir açıklama arama ve duygularımıza güvenmemeye koşullanmamızdır. Birçok batılı Hıristiyanın, Tanrı’nın onlara doğaüstü bir şekilde dokunabileceği konusunda çok az beklentileri var. Bundan dolayı, kuşku dolu bir noktadan ‘Tanrı sana dokunduğunda bir şeyler hissetmeyebilirsin... Duygular veya hisler hakkında değil bu... Tanrı’dan imanla almalısın...’ gibi cümleler kurarlar. Tabii ki, bu söylenenlerin her birinin belirli bir noktasında gerçeklik olduğunu kabul ediyorum. Ancak Tanrı’nın bizimle yaratmış olduğu doğamızın duygusal yönünü görmezden gelmek veya önemsememekle hata yapmış oluruz. Diri Tanrı’nın huzurunu hissetmek için yaratıldık, çünkü Tanrı da insandı! Bu açıdan duygusallık yanlış değil. Bunu söylerken, benlikten gelen fazla duygusal, aşırı ‘bedensel’ davranışları onaylamadığımı eklemek istiyorum.

Tanrı sevgidir ve bizim için en büyük arzusu O’nu tüm kalbimiz ve canımızla sevmemizdir. Bizimle olan ilişkisinin temelinde bu yatmaktadır. Hiçbir zaman hiçbir şey *hissedemeseydik* nasıl bir ilişki olurdu bu? Sevgi hissedilebilmeli, yaşanmalıdır, karşılık vermelidir. Tanrı bir kişiye dokunup, onu görkemiyle kaplıyorsa ve o kişi bir şey hissetmiyorsa, bunun normal değil, bir istisna olması gerekir. Bütün bunları söylerken yine bir konuya açıklık getirmek istiyorum; bazı kişiler vardır ki Tanrı’nın dokunuşuna duygusal cevap vermezler, Ruh’un gücü altında yere düşmez, ayakta kalırlar, genel olarak pek bir şey hissetmezler – işin tuhafı ben de bu kişilerden biriyim! Tanrı’nın varlığını gerçekten hissedebilmek için işimden ayrılıp belirli bir süre tamamen Tanrı’ya odaklanmam gerekiyor. Benim eşim, Carol ise, ruhsal olarak çok hassas ve Tanrı’nın dokunuşuna verdiği tepki çok büyük.

Tanrı’nın görkeminin varlığında, Carol ile aynı tepkiyi paylaşmamamın sebeplerinden biri, bir şeyleri analiz etmeye olan doğal eğilimim. Uyanışın ilk yıllarında zamanımın büyük bir kısmını etrafımdaki insanları izleyerek, onların yüreklerinde neler olduğunu sorgulayarak ve genel olarak merak ederek geçirdim. Hiçbir zaman aslında Tanrı’nın aynı şekilde benimle de, dikkati dağıtan şeylerden uzak bir şekilde, sadece O ve ben olacak şekilde tek başına zaman geçirmek istediği düşüncesi aklıma gelmedi. Etraflarındaki insanları gözlemlemekle çok zaman geçiren, çözümleyici kişiliklere sahip insanlar kendi duygularını görmezden gelme eğilimine sahiptirler ve bu da Tanrı’dan kendileri için bir şey almalarını onlar için zorlaştırabilir. ‘Etrafımda olanları görmezden gelerek sadece Tanrı’ya odaklanacağım. Daha sonra analizlerime devam ederim ama şimdi Tanrı’nın bana vermek istediklerini

kabul etmek istiyorum.’ demek bir miktar öz denetim gerektirir. Benim yapmam gereken buydu, belki senin de bunu yapman gerek.

Kutsal Kitap’tan birkaç örnek

Tanrı’nın duygu dolu bir Tanrı olduğunu öğrenmek bana çok yardımcı oldu. Umuyorum ki birçoğunuz için Tanrı’nın duygularımız karşısında gücenmediğini okumak size bir özgürlük getirmiştir. Ancak iddiamı sadece bu nokta üzerine kurmak istemiyorum. Gerçek şu ki Kutsal Yazıların birçok yerinde Tanrı’nın gücünün dokunuşunun sonucunda fiziksel veya duygusal açıdan çok derinden etkilenen kişilerin örnekleri var.

Luka, müjdesinin ilk bölümünde kahin Zekeriya’nın hikayesini anlatıyor; Zekeriya ve eşi Elizabet’in çocukları olmuyordu. İkisi de yaşça ilerlemişti ve büyük ihtimalle uzun bir süre önce bu isteklerinden vazgeçmişlerdi. Bir gün Zekeriya tapınakta kahinlik görevini yerine getirirken buhur sunağında, yanında Tanrı’nın bir meleği belirdi. Onun şaşkınlığını fark eden melek ona seslendi:

“Korkma, Zekeriya’ dedi, ‘Duan kabul edildi. Karın Elizabet sana bir oğul doğuracak, adını Yahya koyacaksın.’”

(Luka 1:13)

Zekeriya o kadar şaşkın ki duyduklarına inanamıyor, ‘Bu nasıl olabilir?’ diye düşünüyordu.

‘Zekeriya meleğe, ‘Bundan nasıl emin olabilirim?’ dedi. ‘Çünkü ben yaşlandım, karımın da yaşı ilerledi.’”

(Luka 1:18)

Melek’in ona verdiği cevap ve bu kutsal karşılaşmanın sonucu şuydu:

‘Melek ona şöyle karşılık verdi: ‘Ben Tanrı’nın huzurunda duran Cebrail’im. Seninle konuşmak ve bu müjdeyi sana bildirmek için gönderildim. İşte, belirlenen zamanda yerine gelecek olan sözlerime inanmadığın için dilin tutulacak, bunların gerçekleşeceği güne dek konuşmayacaksın.’ Zekeriya’yı bekleyen halk, onun tapınakta bu kadar uzun süre kalmasına şaştı. Zekeriya ise dışarı çıktığında onlarla konuşamadı. O zaman tapınakta bir görüm gördüğünü anladılar. Kendisi onlara işaretler yapıyor, ama konuşamıyordu.’

(Luka 1:19-22)

Şimdi kendimizi Zekeriya’nın yerine koyalım. Tapınaktan yüzünde şaşkınlık ifadesi ile çıkıyor. Birisi ona: ‘Neden bu kadar uzun süre tapınaktaydın?’ diye soruyor. Zekeriya konuşamıyor ki, sadece bir ‘Mmmmm!’ sesiyle soruyu yanıtlayabiliyor ve el kol işaretleriyle kendisini ifade etmeye çalışıyor. Belki tapındaki arkadaşları için bir şeyler yazıyor ve onlar onun göksel bir görüm gördüğünü anlıyorlar. Sonra eve dönüyor ve hala konuşamıyor. Bir hafta geçiyor, hala tek bir kelime bile söyleyemiyor. Eşi ile el işaretleriyle ve yere bir şeyler yazarak anlaşıyor. Bu çiftin daha sonra fark ettikleri şey, Elizabet’in hamile olduğu oluyor!

Dini bir toplantıdan dilsiz dönen bir kişi hakkında ne düşünürdünüz? Uyuyabiliyor, yemek yiyebiliyor, diğer gerekli olan her şeyi yapabiliyor ama konuşamıyor. Bunun iyi

bir şey mi olduğunu düşünürdünüz yoksa kötü bir şey mi? Belki bazı arkadaşlarınız: ‘Bu korkunç. Cinlerle ilgili bir şey olmalı. Tanrı neden onun konuşamamasını istesin ki?’ derdi. İşte şimdi başka ilginç bir konuya daha geldik. Birçok Hıristiyan ‘Kutsal Ruh bir beyefendi gibi davranır. Kendi isteğine karşı bir şeyi asla yapmaz.’ demeyi çok sever. Kutsal Ruh’un genel olarak şefkatli olduğu konusuna katılıyorum, ne de olsa Ruh’un meyvelerinden biri bu, ancak Kutsal Yazılar’da aynı şekilde O’nun egemen Tanrı olduğu ve istediğini yapabilecek güçte olduğu yazılıdır! Zekeriya Elizabet’in hamileliği boyunca dilsiz kalmak istedi mi? Tabii ki hayır, ama bu durum Tanrı ile yaşadığı karşılaşmanın bir sonucuydu.

Bu, Tanrı’nın dokunuşu sonucunda oluşan, olağandışı bir belirtiydi ama Kutsal Kitap’ta daha birçok, sık görülen belirti örnekleri de var; Tanrı’nın görkemi altında yere kapanmak gibi. Burada birkaç örnek var:

Yaratılış 15:12 diyor ki, *‘Güneş batarken Avram derin bir uykuya daldı. Üzerine dehşet verici zifiri bir karanlık çöktü.’* Bu doğal bir uyku değildi. Bu olayın içeriği gösteriyor ki Tanrı’nın Avram’a böyle derin bir uyku vermesinin sebebi, ona bir görüm aracılığıyla seslenebilmesiydi. Tanrı Avram ile ilgileniyordu ve muhteşem bir anlaşma şekillenmek üzereydi.

Bunu bizim durumumuza çevirelim. Bir toplantı sırasında Tanrı’nın görkemi bir kişiyi etkiliyor ve bu kişi yere yatıyor. Çok çabuk uykuya dalmış gibi görünüyor ama aslında Tanrı ile bir şekilde etkileşiyor. O kişi ayağa kalktığı anda ve Tanrı’nın ona olan dokunuşu veya hayatındaki derin bir duygusal yaraya verdiği şifa hakkında tanıklık verdiğinde şaşırılmamalıdır. Bunun yaşanabileceğini işte hemen burada, Yaratılış kitabında görüyoruz.

Daniel’in de buna benzer bir olay yaşadığını okuyoruz. Daniel, Tanrı’nın melek Cebrail’e, kendi gördüğü bir görümün anlamını açıklamasını buyuran sesini duyuyor. Daniel diyor ki:

‘Cebrail durduğum yere yaklaşınca korkudan yere yığıldım ... o benimle konuşurken, yüzükoyun yere uzanmış, derin bir uykuya dalmışım. Dokunup beni ayağa kaldırdı.’

(Daniel 8:17-18)

Yazılar bu buluşma sonrasında olanları anlatmaya devam ediyor, ‘Ben Daniel günlerce bitkin ve hasta kaldım.’ (Daniel 8:27)

1.Krallar 8:11 ve 2.Tarihler 5:14 ‘in her ikisi de Süleyman’ın yaptırdığı tapınağın açılış töreninden bahsediyor.

‘Bu bulut yüzünden kahinler görevlerini sürdüremediler. Çünkü RAB Tanrı’nın görkemi tapınağı doldurmuştu.’

Hayal edin, Kral Süleyman’ın Tanrı’nın görkemi için yeni bir tapınak kurması gerçeği çok büyük bir davranıştı. Tamamlanması yedi yıl sürmüştü ve eşi benzeri görülmemiş, sedir ve altın ile dolu, görkemli bir yapıydı. Açılış için her bir ayrıntısı özenle hazırlanmış ve bir tören planlanmıştı; kahinlerin yepyeni elbiseleri vardı; tüm İsrail halkı bu çok önemli olay için toplanmış ve trompetlerle, ilahilerle açılış müjdelenmişti. Kahinlerin Tanrı’ya kurban sundukları an gelip çatmıştı ama birden,

beklenmedik bir şekilde, Tanrı'nın görkemi tapınağı doldurdu. Görkemi o kadar yoğun ki insanlar bunu yoğun bir bulut olarak görüyorlardı. Bu gerçekleştiği anda kahinler çaresiz kaldı.

Kutsal Kitap'ın Yeni Amerikan Standart versiyonunda '*Kahinler buluttan dolayı hizmetlerini ayakta sürdüremediler.*'(2. Tarihler 5:14) diye yazıyor. Kelime kelimesine yere düştüler ve kalkamadılar. Ayakta duramıyorlardı. Bazı insanlar Tanrı'nın görkemi altında insanlar yere düşünce kızıyorlar, ama bu Kutsal Kitap'ta yazıyor.

Bir kez daha Yuhanna 18'de İsa'nın Getsemani bahçesinde tutuklanmasını okuyalım. Birçok kişinin gözden kaçırdığı ilginç bir ayrıntı göreceksiniz:

'Böylece Yahuda yanına bir bölük askerle başkahinlerin ve Ferisiler'in gönderdiği görevlileri alarak oraya geldi. Onların ellerinde fenerler, meşaleler ve silahlar vardı. İsa, başına geleceklerin hepsini biliyordu. Öne çıkıp onlara, 'Kimi arıyorsunuz?' diye sordu. 'Nasıralı İsa'yı' diye karşılık verdiler. İsa onlara, 'Ben o'yum' dedi. ... İsa, 'Ben o'yum' deyince gerileyip yere düştüler.'

(Yuhanna 18:3-6)

Hikayeyi biliyoruz: Gecenin geç saatleriydi, İsa bahçede dua ediyordu, öğrencileri ise uyuya kalmıştı. İsa'ya ihanet etmek üzere olan Yahuda'nın, tapınak güvenliği ve birkaç asker bölüğüyle belirmesiyle bir kargaşa ortamı oluşmuştu. İsa onlara kimi aradıklarını sordu ve onlar Ona 'Nasıralı İsa'yı' diye cevap verdiler. İsa'nın cevabı, 'Ben o'yum' oldu ve anında onlar tam anlamıyla geriledi ve yere düştüler. Aslında Grekçe İsa'nın kullandığı harfi harfine 'Ben'im' kelimesiydi. Bir başka deyişle O kendisini, kutsal doğasını tüm anlamıyla taşıyan kelimeyle ifade etti. O anda Kutsal Ruh'un meshedilişi o kadar somut bir şekilde hissedildi ki, bu adamlar şaşkına dönüp, gerileyip düştüler.

Bazı kişiler böyle bir şeyin imanlı olmayan bir grup insana olmasını şaşkınlıkla karşılayabilir. Ben bunun bir şeyi değiştirdiğine inanmıyorum. Burada önemli olan, kendi iradesini kullanan, İsa'yı tutuklama kararı almış bir grup insanın Tanrı'nın gücüyle yere serilmiş olması. İnsanlar bu 'yere düşme' konusuna takılıp duruyor. Bazı kişilerin 'Geriye doğru düşersen, bu Tanrı değil. Öne doğru düşersen, işte o Tanrı' dediklerini bile duydum. Şimdi, burada hem öne doğru, hem geriye doğru düşmüş olan bir grup insanın örneği var ve her iki durumda da bunun Tanrı'nın işi olduğu apaçık ortada. Bana göre Tanrı bize dokunduğunda hangi tarafa düştüğümüz konuyla ilgisizdir. Önemli olan Tanrı'nın kendisini gösterdiğini anlamaktır!

Tanrı'nın dokunuşu karşısında görülen başka ilginç bir tepkiye Elçilerin İşleri 10'da, yazarın, Tanrı'nın Petrus'a gayri Yahudileri kendi Egemenliği'ne katması ile ilgili verdiği görümden bahsetmesiyle karşımıza çıkıyor. Petrus sessizce dua etmek için kaldığı evin damına çıkıyor. Kutsal Kitap, '*Petrus kendinden geçti*' (Elçilerin İşleri 10:10) diyor.

Bu tuhaf bir ifade şekli değil mi? Birçok kişi için kendinden geçme durumu New Age hareketi inancı veya büyücülük ile ilgiliymiş gibi geliyor, ama Petrus'un yaşadığı buydu. Kutsal Ruh onu açık bir görüme çekti. Petrus ile o dam üzerinde olsaydınız, ona

baktığınızda ‘Biraz önce dua ediyordu. Şimdi gözleri donuklaştı, sanki bir şeyi izliyor.’ diye düşünüyor olurdunuz. Öyleydi de. Bir an için Petrus etrafındaki dünyayı unuttu ve Tanrı’nın ona gösterdiği görünüm ‘gerçek’ dünyası oldu. Herhalde daha sonra ona ‘Petrus sana ne oldu?’ diye sormak isterdiniz. Kuşkusuz hala gördüklerinin etkisinde pek anlaşılmayan bir şekilde: ‘Bir görünüm gördüm- gökten içi, eti bayağı, murdar sayılan her türlü hayvan ile dolu bir çarşaf indi. Tanrı ‘Kalk, kes ve ye’ dedi. Bu üç kez oldu ve sonra çarşaf kayboldu.’ derdi.

Bu noktada kendimizi bir an için Petrus’un yerine koymalı ve bu gördüklerinin onu ne kadar sarstığını düşünmeliyiz. Kendinden geçti ve Tanrı ondan, Yasanın yasakladığı etten yemesini istedi. Petrus bu görünümü verenin Tanrı olduğundan emindi. Bugün aynı şey bir arkadaşımıza olsaydı, büyük ihtimalle çok kuşkucu yaklaşırdık. Birçok kişinin tepkisi: ‘Kutsal Yazılar’a karşı geliyorsa, büyük olasılıkla Tanrı değildir.’ olurdu. Bana göre bu aslında çok iyi bir tavsiye, ancak bu noktada, bu sözlerin Petrus’a pek yardımcı olmazdı. Tanrı, Eski Antlaşma’nın kural ve yasalarından ayrılıp, sevgi temeli üzerine kurulmuş lütuf ve merhametten oluşan Yeni Antlaşma’yı açığa çıkarırken, Petrus kendisini bir değişim içerisinde buluyor. Bundan dolayı Tanrı, Petrus’a Kutsal yazılar açısından hiç anlamlı gelmeyen bir ifade ile sesleniyor.

O çarşaf içinde ne vardı merak ediyorum. Belki bir domuz, karides, yengeç ve böcekler? Tek bildiğimiz yenmesi yasak olan ete sahip hayvanlar, sürüngenler ve kuşlar olduğu. Tanrı’nın mesajı ise: ‘*Tanrı’nın temiz kıldıklarına sen bayağı deme*’ idi (Elçilerin İşleri 10:15). Bir süre sonra görünümün anlamı Petrus’un evine vardı ve Tanrı, sözünü, Petrus’un yüzbaşı Kornelius’un evine gitmesi ve Kutsal Ruh’un Yahudi olmayanlar üzerine inip bilinmeyen dillerde konuşmaya başlamaları ile gerçekleştirdi.

Diğer bilinen belirtiler

Kutsal Kitap boyunca bilinen birçok daha belirti vardır. Burada sadece birkaçını ele aldım:

Titremek

‘*Sesini duyunca yüreğim hopladı, seğirdi dudaklarım, kemiklerim eridi sanki, çözüldü dizlerimin bağı...*’

(Habakkuk 3:16)

‘*Nöbetçiler korkudan titremeye başladılar, sonra ölü gibi yere yıkıldılar.*’

(Matta 28:4)

Gülmek

‘*İbrahim yüzüstü yere kapandı ve güldü...*’

(Yaratılış 17:17)

‘*Ağzımız gülüşlerle, dilimiz sevinç çılgınlıklarıyla doldu...*’

(Mezmun 126:2)

Haykırmak

‘Halk bağırmaya başladı, kahinler de borularını çaldılar. Boru sesini işiten halk daha yüksek sesle bağırdı. Kentin surları çöktü. Herkes bulunduğu yerden dosdoğru kente girdi. Böylece kenti ele geçirdiler.’

(Yeşu 6:20)

Yeşu 6. bölümde karşılaştığımız bu bağırma olağan bir bağırma değil, Tanrı’nın gücünün gelmesine sebep olan doğaüstü bir bağırmaydı. Tanrı’nın kendisinin de haykırdığı peygamber Yeşaya tarafından kaydedilmiştir:

‘Yiğit gibi çıkagelecek RAB, savaşçı gibi gayrete gelecek. Bağırıp savaş çığılığı atacak, düşmanlarına üstünlüğünü gösterecek.’

(Yeşaya 42:13)

Bilinmeyen dillerde konuşmak ;

Kutsal Yazılar’da bahsedilen tüm belirtiler arasında, bilinmeyen dillerde konuşma belirtisi, Kutsal Ruh ile dolmayla olan yakınlığından dolayı, bizim dikkatimizi en çok çekenler arasındadır. Bundan bahseden birçok sayıda ayet vardır.

Tanrı’nın huzurunu emmek

Toronto 1994’te uyanış başladığında gözlemlediğimiz şeylerin benzerini görmüş değildik. Toplantılarımız sırasında insanlar çok nadir yere düşerdi. Kathryn Kuhlman’ın toplantılarında bunun gerçekleştiğine tanık olmuştum, ama ben dua ettiğimde böyle bir şey çok nadir oluyordu. Sonra 1994’te Tanrı’nın görkemi altında çok sayıda insanın düştüğünü görmeye başladık. Nadiren olan, birkaç yılda bir, bir kişinin yere düşmesinden, bir toplantıda yüzlerce insanın düşmesine kadar bir değişim yaşandı. Ve düzenli sıralar halinde de gerçekleşmeyen bir şeydi bu, baktığımız her yerde yere saçılmış bedenlere rastlıyordunuz.

Bu olağanüstü olayda liderlik etme sorumluluğuna sahip olduğumuzu fark ettik. Böylece kimsenin yaralanmaması, incinmemesi için elimizden geldiğince insanların yere yatabilmeleri için yer sağlamaya çalıştık. Tanrı’nın başlangıçtan beri bize açıkça gösterdiği şeylerden biri bu kişileri ayağa kaldırıp kenara çekmememiz ama onları O’nun huzurunda ‘sırılsıklam’ olmaları için yerde bırakmamız gerektiğiydi. Çünkü O onlarla orada buluşup onlara orada seslenecekti.

Bu ‘sırılsıklam olmak’ veya ‘emmek’ terimini, Tanrı’nın şifa dokunuşuna ihtiyacı olan kişiler için edilen devamlı ve ısrarcı dua sürecinden ‘emici dua’ diye bahseden, Francis McNutt’tan aldık. McNutt insanlar için kısa dualar etmek yerine, uzatılmış bir süre boyunca dua edildiğinde, şifa oranında ciddi bir artış olduğunu gözlemledi. Biz de aynı şekilde Tanrı’nın görkeminin etkisi sonucu yere yığılan ve burada kalabildikleri kadar uzun, bir saat veya daha uzun bir süre, kalıp Tanrı’nın huzurunda dinlenen bu insanların hayatında sonradan birçok harika şeyin gerçekleştiğini fark ettik. İnsanlar, geçirdikleri o zamanın meyvesini, onları nasıl etkilediğini ve Tanrı’nın onlar için neler yaptığını paylaşırlardı.

Tanrı’nın gücü biz anlasak da anlamasak da gerçektir. Tanrımız engin, muhteşem bir Tanrı’dır! O konuştu ve yeryüzü şekillendi. Bilim adamları Samanyolu galaksisinde yaklaşık 100 milyar yıldız olduğunu tahmin ediyor. Güneşimiz bu yıldızların küçük

olanlarından biridir. Biz burada, sayısı bilinmeyen galaksiler arasında Samanyolu galaksisinin yıldızlarının küçük olanlarından birinin etrafında dönen küçük mavi bir gezegendeyiz ve her şeyi bildiğimizi düşünüyoruz! Bizler ‘Bir dakika, bir şeyi tamamen kavrayamadan ona inanmam.’ gibi cümleler kuruyoruz. Gerçek şu ki, Tanrı’yı asla anlayamayacağız! Tanrı’ya ‘Tanrım, anlamıyorum. Bunu neden yapıyorsun?’ diyerek çok zaman harcadım. Tanrı’ya sürekli ‘Anlamıyorum... Anlamıyorum...’ diyip durdum, ta ki Tanrı bana: ‘John, sen kadınları bile anlayamıyorsun! Beni anlayabileceğini neden düşünüyorsun?’ diyene kadar. ‘Vay canına!’ diye düşündüm, ‘Çok iyi bir noktaya parmak bastı!’ Neden Tanrı’yı anlayabileceğimi hayal edeyim ki? Bu benim, Tanrı’nın her zaman tam anlamıyla anlayamayacağım şeyleri yapmasıyla yaşamam gerektiğini anlayabilmemde yardımcı oldu ve bunu tamamen kabul ediyorum. Tek yapmam gereken O’na güvenmek ve verdiklerini imanla kabul etmek.

Bu bizi neden bu kadar kaygılandırıyor? Çünkü doğal olarak aldanmak istemiyoruz. Hiç kimse bir taklit ile aldatılmak istemez. Peki, bunun olmaması için ne yapabiliriz? Tanrı’nın sözünü açık ve öğretilmeye müsait bir ruh ile okumalı ve bir şeyin O’ndan gelip gelmediği konusunda O’nun yönlendirişini ve onaylamasını istemeliyiz. Toronto’da yaptığım gözlemler arttıkça Tanrı’ya yönelip ‘Tanrım bana öğretir misin? Bana ne yapmam gerektiğini gösterir misin? Bunların senin sözündeki yerini gösterir misin? Bunları yüreğimde onaylar mısın?’ diye dua ettiğim zamanlar da arttı. Bunu yaptığımda O’nun bana konuştuğunu ve bana sorularıma cevap bulabileceğim ayetleri gösterdiğini keşfettim.

Ama insanlar neden düşmek zorunda?

Belki hala, ‘Neden insanlar Tanrı’nın görkemini gücüyle yere düşüyorlar? Bu ne gerçekleştiriyor?’ diye merak ediyorsun. Ben de aynı soruyu Rabbe sordum ve bana verdiği inandığım cevap bu: ‘İnsanlar önümde yere yıkılınca yüreklerinde iki konuda çalışıyorum: korku ve gurur.’

Korku, ‘Kontrolüm dışında bir şey olsun istemiyorum. Kendimi güvende hissettiğim sınırların içinde kalmak istiyorum, dışına çıkmak istemiyorum. Çünkü başıma ne gelir bilmiyorum.’ der. Gurur, ‘Bunu yapmayacağım! Başkalarının önünde aptal konumuna düşmek istemiyorum!’ der. Yüreğin bu iki tutumu da Tanrı’nın huzurunun doluluğunu hissetmemizi engeller. Tanrı bizim yüreğimizde korku ve gurur olmadan yaşamamızı istiyor. Kendimizi O’na teslim etmekten korkmamamızı ve gururlu olmamamızı istiyor. Bunun yerine O’na güvenerek, ‘Tanrım, benimle yapmak istediğin ne varsa uygundur’ diyebileceğimiz noktaya gelmemizi istiyor. İsa bizleri kurtarmak için kendisini alçalttı ve korkunç aşağılamalara maruz kaldı. Bizim, Tanrı’nın bizim aracılığımızla yapmak istediklerini sınırlandırmaya ne hakkımız var? İnsanlar Tanrı’yı kendi şartları altında istiyorlar, ama bu iş böyle yürümüyor.

Korkunun bir başka sebebi de kişinin geçmişinde istismara uğramış olması olabilir. Bu kişiler yeniden taciz edilme korkusu ile yaşar. Güvenleri sarsılmış olduğu için Tanrı’nın önüne gelip savunmasız bir şekilde durmak onlar için zor olabilir. Ama Kutsal Ruh, kendimizi O’na teslim edersek, bizi şefkatli bir şekilde Tanrı’nın huzurundaki o huzur dolu yere getirip üzerimize şifasını dökceğini, bize göstermek

istiyor. Tanrı'nın ellerinde güvendeziz, O bizim korkularımızı yenmemize yardım etmek istiyor.

Bunun meyvesi nedir?

Yaşandığı ilk andan beri belirtiler, Tanrı'nın insana dokunduğunun ve varlığının şu anda ve bu yerde bizimle olduğunun kanıtı olmuştur. Peki ya yere düştükten, güldükten veya ağladıktan sonra ne oluyor? Bu gibi deneyimlerin kalıcı meyvesi nedir?

1995 sonlarında, Margaret Poloma adında bir Hıristiyan sosyoloji uzmanı, toplantılarımızdan birine gelerek benden, Kutsal Ruh'un gücü karşısında yere düşenlerden bazıları ile bir röportaj yapmak için izin istedi. Başta bu beni tedirgin etti ama Margaret'i tanıdıkça ve Rab'be olan sevgisini gördükçe bu düşünceyi onayladım ve 'Evet' dedim, 'Tanrı'nın dokunuşunu hissedenlerin neler yaşadıklarını öğrenelim.'

Margaret, bir temsili örnekleme için 1000 kişiye anket için sorular sordu. Anket temsili bir kesimi içeriyordu ve her bir kişiye Tanrı'nın onlara güçlü dokunuşundan ve O'nun huzurunda dinlendikten sonra yaşadıklarını anlatma fırsatı verildi. Anketin sonucunda, katılanların % 92'sinin yaşadıkları olaydan sonra, İsa'ya daha öncesinden çok daha fazla aşık olduklarına tanıklık ettikleri tespit edildi. Karşılaşılan ikinci yüksek değer (bundan bahseden kişilerin % 82'si) İsa'yı ailelerine, arkadaşlarına anlatmak için çok daha heyecanlı olduklarıyla ilgiliydi.

İstatistik açıdan bakılacak olursa, anket yapılan bir kesimden elde edilebilecek çok yüksek değerlerden bahsediyoruz burada. Yani bu anket bana insanların yaşadıklarının sonucunda iyi meyve oluştuğunu göstermiş oldu. Birçok kişi belirtileri cinlerin işi olarak yorumlamıştı, ama İsa'yı daha çok sevmek ve herkese O'ndan bahsetmek isteği bana şeytanın işiymiş gibi gelmiyor, sizce? Bu yaşananlardan hiçbiri ona veya insanların duygusallığına bile atfedilemez. Hayatlarında sonradan bir değişiklik gerçekleşmeseydi bu insanların duygusal yoğunluk yaşamış olduğu konusunda tartışabilirdiniz, ama durum bu değildi. Daha öncesinde bir tahmin yürütseydim, ankete katılanların belki % 60'ının 'Bana tam olarak ne oldu bilmiyorum' cevabını vereceğini söylerdim. Ama sonuç bu değildi. Katılan kesimin şaşırta bir kısmı Tanrı'ya daha çok yakınlaştıkları konusunda çok açık ve net konuşmuştu.

Tanrı çocuksuluğa değer veriyor

Tanrı'nın tazeleyen dokunuşunu yaşamak istiyorsak, çocuksu bir tavır takınıp Baba'nın bizim için hazırlamış olduğu her şeyi kabul etmeye istekli ve hazır durumda olmalıyız. Tanrı'yı daha çok istiyor musunuz? Ben biliyorum ki ben istiyorum! Ancak Tanrı'nın bereketinin hayatımıza daha çok akması için ilk şart O'nun bizi bereketlemek istediğine inanmaktır. Tanrı'nın dokunuşunu yaşamak ve iman birbirini tamamlamaktadır – iman etmeliyiz! Çoğu zaman insanlar Tanrı'nın başkalarına dokunuşunu belirli bir mesafeden izler ve kendileri o konuma gelmez, çünkü Tanrı'nın onları da aynı şekilde bereketlemek istediğine inanamazlar. Şimdi yazacağım ayetin, Tanrı'nın çocuklarını ne kadar çok bereketlemek istediğini anlamamıza çok yardımcı olduğunu keşfettim:

‘Aranızda hangi Baba, ekmeğe isteyen oğluna taş verir? Ya da balık isterse balık yerine yılan verir? Ya da yumurta isterse ona akrep verir? Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, gökteki Baba’nın, kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh’u vereceği çok daha kesin değil mi?’

(Luka 11:11-13)

İsa dinleyicilerine Tanrı’nın aslında iyi olduğunu söylüyor! O çok şefkat dolu. Masum, çocuksu bir şekilde O’nda daha çok istediğimizde bize ‘Hayır’ demeyecektir. Çünkü o cömerttir ve bize bol bol bereket vermek istiyor. Çocuklarına iyi armağanlar vermeyi biliyor ve bunda cimri değil. Seneler boyunca Tanrı’nın ne kadar eğlenceli olduğunu farkında değildim. Çocuksuluğu seviyor. Her zaman yetişkin ve uygun davranmaya çalışıyoruz ama bu yardımcı olmuyor.

Tanrı karşısında çocuksu bir tavır takınma gerekliliğinin sebebi, savunmasız bir şekilde yanına yaklaşmamızın, Baba’nın gurur ve korkumuzu aşmamıza yardım ettiği başka bir yolunun olmasıdır. Gurur, ‘Tanrı’nın önünde kendimi alçaltıp ihtiyaçlarımı O’ndan isteyemem’ der. Korku, ‘Kendimi savunmasız bırakamam, ya Tanrı beni reddederse?’ der. Mesih’in bedeninin yani kilisenin, Tanrı’ya yaklaşımdan bu kadar korkmasını üzücü ve yorucu buluyorum. Tek yapmamız gereken bir çocuk gibi kabul etmek iken, aldanma içerisine düşmekten ve Tanrı’nın yaşadığı durumun taklidine kanmaktan korkuyoruz veya sofistike davranışlara kapılıyoruz. İnanıyorum ki, düşman bu yalanı, yüzler ve binlerce Mesih inanlısını Tanrı’nın hayatlarına dökmek istediği bereketten mahrum kalsınlar diye kullandı. Aldanmak konusundaki ezici korkumuz, Tanrı’nın hayatımızdaki bereketini kaçırmamıza neden olur.

Benim şaşırıp kaldığım asıl nokta insanların bu yaşadıklarını şeytana mal etmeleri. Sanki şeytanın gelip, gönlünden geçen her şeyi yapabileceğini düşünüyorlar ama Tanrı’nın da bunu yapabileceğini düşünmüyorlar bile! İnsanların şeytanın aldatıcılığından çok, Tanrı’nın onları bereketleme becerisine inanmalarını istiyorum. Tanrı daha güçlüdür!

İsa hizmeti sırasında çocuk gibi olmanın önemini vurguladı ve Baba ile olan ilişkimizin basitliğini vurguladı. Luka’nın 10. bölümü İsa’nın göndermiş olduğu yetmiş öğrencisinin geri gelip O’na anlattıklarına olan tepkisini içeriyor. Luka 10:17,

‘Yetmişler sevinç içinde döndüler. ‘Ya Rab’ dediler, ‘Senin adını andığımızda cinler bile bize boyun eğiyor.’

İsa iyi bilinen bu sözlerle cevap veriyor:

‘... ruhların size boyun eğmesine sevinmeyin, adlarınızın gökte yazılmış olmasına sevinin.’

(Luka 10:20)

Daha sonra İsa’nın sevindiğini ve Baba ile konuştuğunu okuyoruz,

‘Baba, yerin ve göğün Rabbi! Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden gizleyip küçük çocuklara açtığın için sana şükrederim. Evet Baba, senin isteğin buydu.’

(Luka 10:21)

Bu arada, Kutsal Yazılar’da, İsa’nın kendisinin, Tanrı’nın gücünden etkilendiği bir anı anlatan bir ayet olduğunu fark ettiniz mi? 21. ayetin başı *‘O anda İsa Kutsal*

Ruh'un etkisiyle coşarak şöyle dedi ... 'diyor. Tanrı'nın iyiliği onu hayran bırakmıştı. İcini ifade edilemez bir sevinç doldurup taşıyordu.

Ama bu ayette beni en çok etkileyen durum, İsa'nın, Tanrı'nın egemenliğini, büyük bir insan kesiminden saklamış olmasına sevinmesi. Hangi müjdeci paylaştığı haberin belirli bir insan grubundan gizlenmesini heyecanla karşılar? Ama işte İsa burada bu gerçek karşısında hayat dolu! Ancak tabii ki, O'nun burada demek istediği, çocuksu bir sadelikle yaklaşanların bunu kavrayabildiği, ancak kendilerini akıllı sanan, kendini beğenmişlerin bunu tamamen kaçırdığıdır. Tanrı'yı tamamen çözdüğümüzü düşünmek, gururun bir farklı şeklidir. Tanrı etrafını, tek istekleri O'nunla bir ilişkiye sahip olan, O'nun huzuruna girip bundan etkilenen çocuklarla doldurmak istiyor. Tanrı böyle bir alçakgönüllülüğe çok değer veriyor. Çocuksuluğu önemsiyor musunuz? Önemsemelisiniz, hayatımız boyunca etrafımızdakiler bize 'Büyü' demiş olsa bile.

Bir başka yerde İsa, çocuk gibi olmadığımız sürece Tanrı'nın Egemenliğine giremeyeceğimizi söylüyor (Luka 18:17). Neden? Çünkü çocuk olmanın özelliklerinden ikisi güven ve saflık. Egemenliğe girebilmemiz için Tanrı'ya bir güven temelimizin olması lazım.

Tanrı'nın çocuksuluğu bu kadar onaylaması gerçeği ortadayken, O'nun gücünden etkilenen kişilerin de çocuksu hareketlerde bulunması olası değil mi? Kutsal Ruh'un sevinciyle dolan kişilerin çocuk gibi güldüklerini, yerlerde yuvarlandıklarını, etrafta koşuşturduklarını gördük. Bu sevinç onları o kadar doldurup taşıyor ki, kendileri ile ne yapacaklarını şaşırıyorlar. Bu başkalarına çok çocuksu gelebilir ancak Tanrı'nın onların yüreklerinde yaptıklarını yargılamamalıyız.

Kutsal Kitap'ta çocuk gibi davranan biri var mıydı? Evet. Bunun en iyi örneklerinden biri Tanrı ile olağanüstü yakın bir ilişkisi olan Kral Davut'tur. Davut Tanrı'nın sevinciyle o kadar doldu ki sokaklarda iç çamaşırıyla dans etti! Eşi ise bundan hiç hoşnut değildi. Onu küçümsedi ve onun gibi yüksek bir konuma sahip birisinin böyle davranmasının tamamen uygunsuz olduğunu ifade etti. Davut'un cevabı sadece: *'...Üstelik kendimi bundan daha da küçük düşüreceğim, hiçe sayacağım.'* oldu (2.Samuel 6:22). İşte çocuksu imanın sırrı budur; gözlerini kendinden ayırıp Tanrı'ya odaklanmak.

Öz irade konusu

Bazı insanlar 'Peki ya, özdenetim?' diye sorabilir. 'O da Ruh'un meyvelerinden biri değil mi? O zaman neden Tanrı'nın dokunduğu insanlar kendilerine hakim olamıyor?' Kendine hakim olmanın gerekliliğini tamamen onaylamama ve toplantı sırasında kontrol edilemeyen, benlikten doğan her türlü davranışı engellemek istememe rağmen, Kutsal Kitap'ı incelediğimde, Tanrı'nın kişiye olan yaklaşımının çoğu zaman o kişiyi kontrol dışı bıraktığını görüyorum.

Örneğin elçi Pavlus ile olan karşılaşması. Daha önceden bilindiği gibi, din konusunda çok katı ve ciddi olan Saul adındaki bu öfkeli genç adam, İsa ile inanılmaz bir karşılaşma yaşadığı sırada Hıristiyanlara zulmetmekteydi.

'Yol alıp Şam'a yaklaştığı sırada, birdenbire gökten gelen bir ışık çevresini aydınlattı. Yere yıkılan Saul, bir sesin kendisine, 'Saul, Saul, neden bana

zulmediyorsun?’ dediğini işitti. Saul, ‘Ey efendim, sen kimsin?’ dedi. ‘Ben senin zulmettiğin İsa’yım’ diye yanıt geldi. ‘Haydi kalk ve kente gir, ne yapman gerektiği sana bildirilecek.’

(Elçilerin İşleri 9:3-6)

Saul ayağa kalktığında kördü. Tek bir şey bile göremiyordu. Arkadaşları ne düşünüyordu acaba? ‘Saul’a ne oldu ki?’ Yaşadığı deneyim Saul’un iliklerine kadar işlemiş olmalıydı. ‘Zulmettiğim İsa, geldi ve bana konuştu!’ Şehre doğru yola devam ederken Saul, sonra olacakları merak ederek, tekrar ve tekrar yaşadıklarını ve duyduklarını düşünüyor olmalıydı. Tanrı Saul’a dokunmuş, gücüyle onu şaşkına çevirmişti ve Saul buna karşı hiçbir şey yapamamıştı. Sanki inandıklarında o kadar inatçıydı ki, Tanrı’nın ona ulaşmak için başka bir yolu yoktu. Ancak Tanrı’nın onun hayatı için bir amacı vardı ve bunu gerçekleştirmekte kararlıydı.

Bir kez daha soruyorum, böyle bir karşılaşmaya seyirci kalırsanız ne düşünürsünüz? Bir kişinin Tanrı’nın gücü karşısında yere yıkıldığını ve daha sonra kör olarak ayağa kalktığını görürseniz ne düşünürsünüz? Bu kulağa pek doğruymuş gibi gelmiyor değil mi? İsa olamaz, öyle mi? Şeytan olmalı. Düşüncelerimizin ne kadar koşullu olduğunu görebiliyor musunuz? Doğaüstü ilk izlenimlerimizi ne kadar kolaylıkla Tanrı yerine şeytana atfediyoruz. Ya kilise önderi iseniz ve bir Pazar günü kilisenizde böyle bir durum yaşıyorsa? Genç bir adam toplantınıza katılıyor. Hıristiyan değil. Aslında Hıristiyan karşıtı olduğu, koyu bir ateist olduğu biliniyor. Hiç kimse vaaz veya ibadetin onun yüreğine dokunacağını düşünmüyor, ama birden bu genç adam Tanrı’nın gücü ile yere seriliyor. Kalktığında, ki Tanrı ile bulunduğu bir gerçek, göremiyor.

Bir gün sonra bu adamın annesinin aradığını düşünün! Ne tür bir kilisenin önderi olduğunuzu ve oğluna ne yaptığınızı bilmek istiyor. Diyebileceğiniz tek şey: ‘Ben ona ne olduğunu bilmiyorum teyzeciğim. Tanrı yaptı bunu ona!’ ‘Nasıl bir Tanrı bu, insanları kör eden?’ Ben size cevabını vereyim – güçlü bir Tanrı! Güçlü ama aynı zamanda, genç bir fanatığı kendi Egemenliğine kazanmak için neyin gerektiğini bilen, sevgi dolu bir Tanrı.

Üç gün sonra, Saul’un dikkatini başarıyla kazanmış olan Tanrı, kulu Ananias’ı onun yanına, onun için dua etmek üzere gönderiyor ve Saul’un gözleri açılıyor. Sadece bu değil, aynı zamanda Tanrı’nın egemenliği için çok özel bir hizmeti gerçekleştirmek için muhteşem bir görev alıyor. Tanrı’nın büyük düşmanı, arkadaşa dönüşüyor.

Saul kesinlikle özdenetimi dışında hareket ediyordu, ancak Tanrı yine de onu, onun için hazırladığı geleceğe doğru güçlü bir şekilde yönlendiriyordu. İnanıyorum ki bütün bunlar, bir insanın hayatının bir karesini alarak onları yargılayamayacağımızın kanıtıdır. Büyük resmi görmek zorundasınız. Bir kişinin bir toplantıda garip davrandığını söyleyerek bunun Tanrı’dan olmadığını söylemek, dijital bir fotoğraf makinesiyle bir fotoğraf çekerek, ‘Bakın, olaylar kontrol dışında’ demeye benzer. Bu deneyimin o kişilerin hayatına nasıl meyve getirdiğini dikkate almıyor oluruz. Eğer elimizdeki tek şey, Pavlus’un Şam’a giderken tozlu yolda yüzüstü yere kapandığı an olsaydı, bu bizi ciddi düşündürürdü. Ama ona sonradan bakın – tapınaklarda tanıklık

verirken, müjdeyi yorgunluk nedir bilmeden anlatırken, Mesih'e olan imanından dolayı işkence çekerken, kilise ardından kilise kurarken, azizleri teşvik ederken, bak. Ne kadar büyük bir değişim! Yol üzerindeki o benzeri olmayan karşılaşmanın sonucundaki ürüne bakın.

Sadece fotoğrafı değil, meyveyi incelemeliyiz. Eğer Tanrı'nın hareketini sadece anlamlı resimlere bağlasaydık, Kutsal Kitap'taki birçok kanıt önemsemezdik. Kutsal Kitap'taki insanların her biri çoğu zaman Tanrı'nın huzuru ile dolup taşıyorlardı: Daniel, Musa, Petrus – her biri anahtar kişilerdir. Her birinin kontrol dışı davrandıkları anlar olmuştur. Asıl sormamız gereken soru: Tanrı olaya hakimken, biz gerçekten kontrol dışı mı oluyoruz? Benim cevabım hayır. Bizim kendimizi Kutsal Ruh'a teslim etmemiz, araba sürmeye benzer. Kenara çekilip O'nun direksiyona geçip, geri kalan yolu O'nun sürmesine izin veriyoruz. Biz olaya hakim değil miyiz? Hakimiz, sadece artık farklı bir sürücümüz var.

Kutsal Aşk Hikayesi

İnsanlarla olan ilişkilerimizde hem nesnel hem de nesnel olmayan davranışların olduğunu kabul ediyoruz. Bunların bazıları anlamlı iken, bazıları anlamsızdır. Öpüşmek örneğini ele alalım. Öpüşmek olağan olmayan bir fiziksel davranıştır – iki kişi ağızlarını birbirine değdirir. Ancak bu yine de şefkat ve sevginin bir ifadesi kabul edilmektedir. Bazen Carol yanıma gelip belirli bir nedeni yokken, sırf bana olan sevgisinden dolayı beni öper. Carol'un beni öpmeye geldiği bir sonraki sefer ona: 'Ne yapıyorsun ağzını ağzıma dokundurarak? Bütün o bakteriler! İıııııı!' dediğimi düşünün. O anı mahvetmiş olurum!

Bunun gibi nesnel olmayan davranışlar ile nesnel davranışlar bir ilişkide beraber gidebiliyorsa, neden Tanrı ile olan ilişkimizin de bu şekilde olabileceğini düşünmeyelim? Tanrı'dan geleni kabul etme konusuna gelince bizi sevdiği gerçeğini unutup, becerikliliğimiz tutuyor. Kutsal Ruh ile ilgili konularda fazla nesnel olmaya gelince erkekler en büyük suçlulardır. Daha çok etki – tepki meselelerini anlamaya çalışıyor, bayanlar gibi hayatın duygusal açısına pek önem vermiyorlar. Bazı erkekler bana 'O kadar duygusal bir tip değilim işte' dediklerinde, benim cevabım genelde: 'Gerçekten mi? Geçenlerde seni maçta gördüm (ya da onları duygusallaştıran ne varsa), biraz yumuşatmak gerekirse, orada bayağı duygusaldın.' oluyor. Durum şu ki Tanrı ile olan ilişkilerinde duygusallığın değerini göremiyorlar.

Tanrı da insan oldu ve O'nunla olan ilişkimiz, çok yerinde bir ifade olmakla birlikte, kutsal aşk hikayesi olarak tanımlanmaktadır. Ferisiler İsa'ya 'En büyük buyruk hangisidir?' diye sorduğunda, İsa'nın verdiği cevap:

“Tanrının Rab’bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin.’ İşte ilk ve en önemli buyruk budur. İkine benzeyen ikinci buyruk da şudur: ‘Komşunu kendin gibi seveceksin.’ Kutsal Yasa’nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır.’

(Matta 22:37-40)

Dikkat edin, biz Tanrı'yı sadece aklımızla sevmeye çağırılmadık. Duygularımız da bu işin içinde – yüreğimiz ve canımız. Kutsal Kitap bir evlilik ile başlıyor ve bir

evlilik ile bitiyor. İsa kendisini seven bir gelin istiyor. Sadece çalışan veya sadece hizmet eden bir gelin, ya da teolojik açıdan doğru bir gelin istemiyor. Bunlar da önemli, ancak O'na sadece hizmet eden değil, aynı zamanda O'nu seven bir gelin istiyor; duygularla, tutkularla dolu, O'nsuz yaşayamayan bir gelin istiyor. Tanrı Hıristiyanlığın mantık damgasını taşıyan kişileri ikna etmek istiyor; bu damga ne kadar iyi olsa da, çok daha fazlası var! Baba'dan zevk alabilir ve O'nunla duygusal bir ilişkiye sahip olabiliriz. Tanrı bize dokunduğunda duygularımızın da rollerini oynaması doğrudur.

Pastörler / Liderler için pratik öneriler

Bu bölümü yanıma gelip, Tanrı'nın gücünü hisseden kişilerin buna çok farklı şekillerde tepki vermeleri durumlarında ne yapmaları gerektiğini soran pastörlerin ve kilise önderlerinin bu sorularını cevaplayarak bitirmek istiyorum. Bu konularda kesin kurallar olmamasına rağmen kazandığım deneyimlerden Tanrı'nın bir yürekte yaptığıyla, kişinin verdiği tepki arasında bir bağlantı olduğunu öğrendim. Tanrı'dan, özel durumları ayırt etmek ve olanların ruhsal içyüzünü kavrayabilmek için yardım istemek tavsiyesinden daha iyisi yoktur. Ancak birazdan ifade edeceğim genel prensiplerin yardımcı olacağını umuyorum. Burada beş farklı senaryo kurdum:

Kilisenizde bir Pazar sabahı olduğunu hayal edin. Toplantı sırasında Kutsal Ruh'u davet edip istediğini yapması için dua ettiniz ve O kendisini gücüyle göstermeye başladı. İnsanlar yere düşüyor, kahrkaha atıyor, ağlıyor, inliyor ve haykırıyor. Fark ediyorsunuz ki, kiliseye en çok bağlıta bulunanlar odanın diğer tarafında kollarını kavuşturmuş, olanları yüzlerinde: 'Bu olanlara şimdi müdahale etmezsen bu kapıdan çıkarız ve bir daha yüzümüzü göremezsin' ifadesi ile izliyor. Bütün bu olanların gerçekten Tanrı'dan olup olmadığından emin olmak istiyorsunuz!

Kişi #1

Karşılaştığımız ilk kişi yüzünü buruşturuyor ve siz bunu gördüğünüzde 'Bu bana kötü ruhların işi gibi geliyor' diyorsunuz. Kendinize, cinlerin geldiğini mi gittiğini mi sormalısınız. Gittiklerini düşünüyorsanız o zaman basit bir şekilde, 'Rab, daha fazla!' diye dua edebilirsiniz. Unutmayın ki İsa'nın hizmeti sırasında bu tür şeyler çok yaşandı. Eğer 'benim kilisemde çılgılık atmak yok' dersanız, İsa'nın kilisenizi pek ziyaret etmeyeceği olasılığı büyük. Çünkü bu, O'nun gittiği her yerde oluyordu.

Aynı zamanda Kutsal Ruh'un gelip Baba'dan olmayan her şeyi uzaklaştırması için (korku, utanç, öfke ve kötü ruhlar) ve Baba'nın istediklerini getirmesi (sevgi, sevinç, huzur, güç ve cesaret) için dua edebilirsiniz.

Kişi #2

Gördüğünüz ikinci kişi bir gülüyor bir ağlıyor. Bu iyi mi, kötü mü? Bu kişiye ne oluyor? Öncelikle o kişinin yanına yaklaşip ona ne olduğunu sormaktan çekinmeyin. Kutsal Ruh'un gücü altındaki kişiler tamamen kaybedilmemiştir, yaşadıkları tek şey etraflarındaki dünyanın gerçekliğini biraz kaybedip, ruhsal dünyanın gerçeklik kazanmasıdır. Hala sizinle iletişim kurabilirler. 'Nasılsın? Her şey yolunda mı? Neler

oluyor?’ diye sorabilirsiniz. Belki size, ‘Tanrı bana geçmişimde aldığım derin yaraları gösteriyor. Bana o anlarda yanımda olduğunu gösteriyor ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyor’ diyecek. İnsanlar, Tanrı’nın problemlerinden çok daha büyük olduğunu farkına varınca, onlara bu durum komik geliyor ve işte genelde o zaman gülmeye başlıyorlar. Birçok kişi, Tanrı’nın onlardaki o yarayı, o sorunu ortadan kaldırıncaya kadar gülmeyi sürdürdüklerinin tanıklığını verdi. Bazıları ise sadece ağlıyor ve gözyaşlarıyla yüreklerinin o ağırlığı akıp gidiyor.

Kişi #3

Bir sonraki kişi gülüyor. Benim arkadaşım Peter Jackson, 1994 başlarında Tanrı’nın gücü ona dokunduğunda gülmeye başladı ve bugün, 15 sene sonra, hala gülmeye devam ediyor! Tek yaptığı şey gülmek! Bir ara gülmekten öleceğini düşündüm, ama iyi ki bu olmadı. O kişiye ‘Neler oluyor?’ diye sorduğunuzda, vereceği cevap: ‘Üzerime kocaman görkem dalgaları geliyor. Sanki bir dalga daha gelirse patlayacağım ve bu benim sonum olacak gibi hissediyorum’ olabilir.

70lilerin ortalarında, ben de buna benzer bir deneyimi yaşadım; görkem dalgaları üzerime geldiğinde, bu durumdan sağ çıkamayacağımı düşünmüştüm. 1994’te, Toronto’da başlayan uyanıştan birkaç hafta sonra da yine aynı şeyi yaşadım.

Carol ve ben, Hamilton şehri yakınlarında bir yerde bir seminer veriyorduk. Kutsal Ruh bizi doldurdu ve tüm toplantı boyunca muhteşem bir zaman geçirdik. Bir gece, ayrılmak üzereyken küçük bir kız yanımıza geldi ve bana peygamberlikte bulundu. İnanılmaz olan şey bunu kafiyeli bir şekilde söylemiş olmasıydı. Tüm o zaman ‘Nasıl yapabildi bunu? Mükemmeldi!’ diye düşünüyordum, ama üzerimdeki etkisi büyüktü ve yere düşmeme sebep oldu. Sonunda kendimi bir şekilde toparladım ve kapıdan çıkmayı başardık.

Nedense arabanın uzaktan kumandalı anahtarı bozuktu ve anahtarı kilide sokmaya çalışıyordum ama bir türlü beceremiyordum. İşte o zaman gülmeye başladım. Sabah saat birde orada durup gülerken aklımdan birçok şey geçirdiğimi hatırlıyorum. Öncelikle, ‘Çok sesli gülüyorum ama gülmemin hiçbir sebebi yok! Neye gülüyorum ki?’ diye düşünüyordum. Sonra: ‘Ağzım fazla açık, normalde ben böyle gülmem ki’ diye düşündüm. Sonunda arabaya girmeyi başardık ve kahve içmek için McDonalds’a gittik. Oraya girer girmez her şey yeniden başladı!

Birisi çok haklı olarak, ‘Bütün bunlar ne anlama geliyor?’ diye sorabilir. Gerçek şu ki ben de bilmiyorum cevabını, ama çok eğlenceliydi! Çok çocuksu bir davranıştı ve Tanrı’nın sevgisi o kadar yakın, o kadar gerçekti ki, sanki patlamak üzereydi. Bunları yaşadıkten sonra içimi kaplayan Tanrı’nın huzuru inanılmazdı ve tek bir dünyasal kaygım bile yoktu.

Yani bir kişi gülüyorsa bu iyi bir şeydir. İlk günlerde birçok kişinin bu gülme konusundan hoşnut olmadıklarını hatırlıyorum: ‘Bu korkunç değil mi? Kilisede gülen insanlar görmek’ vb. Şimdi insanlar biraz daha alıştı. Ama insanlar gülmekten neden bu kadar incinir ki? Tıbbi araştırmalar gülmenin bir tedavi olduğunu kanıtlamıştır. Gülmek ilaç gibidir. (Sül. Özd. 17:22) Beyine endorfin salgılanmasını tetikliyor ve iyi olma, bütünlük duygusunu yaratıyor. Yani Kutsal Ruh gelip sizi güldürüyorsa neye ihtiyacınız

olduğunu biliyor, O'na izin verin. Tanrı'dan olduğunu nasıl mı bilirsiniz ? Sonucunda Kutsal Ruh'un meyvelerinin oluşmasından. Unutmayın, tek bir fotoğraf üzerine yargılamamalıyız, ama meyvelere bakmalıyız. Kişiyi İsa'ya yaklaştırıyorsa, işte bu iyi!

Kişi #4

Fazla duygusal davranan ve 'Hmmm, bundan pek emin değilim. Sanırım bu kişi rol yapıyor.' diye düşünmenize sebep olan bir başka kişi görüyorsunuz. Peki böyle düşünmenizin sebebi ne? Belki onların uzun süredir kilise önderisiniz ve biraz geçmişiniz var. Ya da bu tür bir olayla tecrübeleriniz var ve birisinin rol yapmasıyla bunu gerçekten yaşaması arasındaki farkı görebiliyorsunuz.

Birisi neden taklit yapar? Çünkü çok içten bir şekilde başkalarının yaşadığını yaşamak isteyen ve onları taklit ederek bunu elde edebileceğini düşünen kişiler var. Ne yazık ki olay bu şekilde gerçekleşmiyor. Bu sanki bir grup insanın stadyumu doldurup, belki birkaç takım bizi duyar gelir de bir maç oynar umuduyla seslerinin yettiği kadar haykırıp bağırmasına benzer. Arabayı atın önüne koymak olur bu.

Bu kişiye sevgi dolu bir şekilde: 'Sakin ol, sadece bekle. Senin için dua edeceğiz. Kutsal Ruh'un gelip sana dokunmasını isteyeceğiz. Tanrı sana gerçek olanı vermek istiyor, taklidiyle yetinmeni değil.' diyebilirsin.

Kutsal Ruh ile ilgili konularda bizim yapmamız gereken bir şeyin olmadığını bilmemiz gerekiyor. Tanrı bize dokunduğunda çoğu zaman o kadar gerçek ki, durmasını isteyen biz oluyoruz. Taklit etmemiz gerekmiyor. Bazen insanlar yalnız kalmak istemiyor ve gruba dahil olmak için bu şekilde davranıyor. Bir çoban olarak onları bu konuda azarlamaktan kaçının ama onların gerçek olanı beklemeleri için teşvik edin.

Kişi #5

Son olarak görülen bir belirti şekli de kişinin Tanrı'nın dokunuşunu sadece duygusal olarak yaşamaması ama Kutsal Ruh'un onlar aracılığıyla bir şeyler yapması, yani kişinin fiziksel olarak genellikle başkalarına yöneltilen peygamberlik sözleriyle seslenmesidir. En çok eleştiriyi aldığımız belirti, bu belirti olduğu için kitabın ikinci kısmını okuyucunun peygamberlik sembolleri konusunu daha iyi anlayabilmesi için kullanmaya karar verdim.

2. Peygamberlik Sembollerinin Önemi

Pentikost'tan hemen sonra, Kutsal Ruh daha önceden hiç yaşanmamış bir şekilde gücüyle ilerledi ve tüm Grek-Roman Hükümdarlığı'na yayılan bir uyanış gerçekleşti. Tanrı'nın Egemenliği'nin genişlemesiyle, kısa bir sürede birçok kişi Mesih'i kabul etti. Ancak filizlenen bu kilisede Matta, Markos, Luka, Yuhanna, Petrus gibi elçi, peygamber, müjdeci, kilise önderi ve öğretmen olan güçlü liderler vardı. Onlar Tanrı tarafından görevlendirilen, akan bu nehrin içinde duran setler görevindeydiler. Kutsal Ruh'un her hareketi sorumlu bir şekilde yönlendirilmelidir. Tanrı'nın Ruh'u ilk kiliseyi kurmak için güçlü ve hızlı bir şekilde ilerlerken bile, kutsal bir karmaşa yoktu. Tanrı'nın hareketi, Tanrı'ya ve birbirlerine yönelik, öğrenmeye açık ve sorumlu olan bu adamlar tarafından yönlendiriliyordu.

Toronto'daki uyanış şiddetlenmeye başlayınca, benim pastör olarak gözetmenlik yapmam gerekiyordu. Ancak çoğu zaman bunu nasıl yapmam gerektiğini bilmiyordum ve durum beni aşıyordu. Bir gün Rab'be bu konu ile geldim, 'Rab ben ne yapmalıyım? Nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum. Hangi olayları olurlarına bırakmalı, hangilerini durdurmalıyım?' İnanılmaz bir şekilde Tanrı bu sorumu sadece bir kelime ile cevapladı ve bu cevap bana şimdiye kadarki en büyük yardım oldu: 'Sor!'

Bu kelime benim, Tanrı'yı daha dikkatle dinlediğim ve karşılaştığım her durumda O'nun yönlendirmesini istediğim bir yolculuğa başlamama sebep oldu. Bazen ona: 'Peki ya bu Rabbim?' diye sordum ve O da: 'Bu beni biraz rahatsız ediyor. O kişiye durmasını söyleyebilir misin?' diye cevap verirdi. Bazen sorduğumda ise: 'Burada ben işliyorum. Bunu bırakabilirsin' cevabını alıyordum.

Liderler Tanrı'ya yakın olmalı ve her zaman ruhsal bir muhakeme yeteneği ile hareket etmelidir. Kilisede gerçekleşen her durumun, ağır bir şekilde değil ama Kutsal Ruh'un yönlendirmesinde önderliğe ihtiyacı var. Örneğin dua toplantılarımızın bile buna ihtiyacı vardır. Birisi dua etmekle ilgili neyin yanlış olabileceğini sorabilir. Eğer bir kişi dua toplantısına kendi programına göre hakim olurken, başkalarına dua etmek için fırsat düşmüyorsa, işte bu durum sevgi dolu bir şekilde ele alınmalıdır. Bir başka durum bir tapınma ifadesi olarak dans etmektir. Çoğu zaman bunda bir sorun yoktur, bir kişi elinde kocaman bir bayrak sallayarak sahneye atlayana kadar. Çünkü bu kişi dikkatleri Tanrı'ya doğrultmaktansa kendisine doğru çekmektedir!

Sevgi dolu, iman dolu, riske girmeye hazır, Tanrı'nın hareket etmesi arzusunu taşıyan ama aynı zamanda yolunda gitmeyen işlere müdahale edecek bir önderlik yapmalıyız. Toronto'da, sadece elle sayılır birkaç defa uygunsuz davranan kişilerin bizim düzeltmelerimizi kabul etmemeleri durumuyla karşılaştığımız için mutluyum. Dört milyon ziyaretçiden daha fazla kişinin kapılarımızdan geçtiğini düşünürsek bu gerçekten de şaşırtıcı bir şey. Ne zaman sevgi dolu ve çocuk gibi olup, tamamıyla O'na güvenmeyi seçersek, O yolu açıyor.

Peygamberlik sembolleri

Toplantılarımızda karşılaştığımız ve 'peygamberlik sembolü' diye adlandırdığım, özellikle bir belirti hakkında çok soru ile karşılaştım. Neden insanlar bazen rol yapar

gibi çok garip bir şekilde davranıyorlar? Bu ne demek? Kitabın bu bölümü, Ruh'un Kutsal Yazılar'da geçen bu belirtileri ile Kutsal Kitap'ta buna ne kadar sık rastladığımız ve buna nasıl tepki vermemiz gerektiği konularına değinmek için ayrılmıştır.

Bu fenomeni anlama yolculuğum eşim Carol ile başladı. Sanırım durumun bu şekilde gerçekleşmesi de, hemen aşırı veya mantıksız diyerek, önyargı ile yaklaşmamam için, Tanrı'nın izin verdiği bir şeydi. Bu bana, bazı insanların Tanrı'nın dokunuşuna duygusal bir cevap vermekten farklı bir şekilde, Kutsal Ruh'un gücü altında bazen davranışları ile bir şeyler ifade etmeye çalıştıklarını gösterdi.

Yolculuğumu başlatan bu olayda Tanrı'nın Ruh'u çok etkin bir şekilde hareket ediyordu ve Carol da bundan etkileniyordu. Bir kartal gibi uçuyormuş gibi gözüküyordu. Kollarını açabildiği kadar açmış, zaman zaman kendisini rüzgara bırakıyor gibiydi, zaman zaman da kollarını aşağı, yukarı hareket ettiriyordu. Neler olduğunu bilmiyordum ama onun bu şekilde devam etmesine izin vermem gerekiyor gibi hissettim. Ona daha sonra ne yaşadığını sorduğumda muhteşem bir görünüm gördüğünü öğrendim. Kutsal Ruh ile havada süzülürken, kuşbakışından, Avrupa üzerinde bir taç ve bu taçtan İngiltere'yi kaplayan, Manş tüneli ile etraftaki Avrupa ülkelerine yayılan bir ateş gördü. Bu görünüm daha sonra, Avrupalı arkadaşlarımız ve ortaklarımız için Tanrı'dan gelen çok önemli bir sözün temeli oldu. Kendi kendime şu soruyu sordum: 'Ya duygusal davransaydım ve işin ucunu kaçırma korkusuna izin verip bunu durdurmuş olsaydım?' O anda, aslında Tanrı'dan geldiği bu kadar açık olan bir şeyi kolaylıkla engelleyebileceğimi fark ettim.

Buna benzer başka bir olay, Carol ve ben, İskoçya'da Stirling'de bir pastörler toplantısında konuşmaya davet edildiğimizde gerçekleşti. Çok iyi bir şekilde hatırlıyorum çünkü bu kilise önderleri Toronto'dan gelen bu adamı 'gözden geçirmeye' ve duydukları her şeyin gerçekten de Tanrı'dan olup olmadığını keşfetmeye gelmişlerdi. İrlanda'dan gelen Liz adında genç bir bayan, tapınma zamanını yönetmek için bize katılmıştı. Liz tapınmayı çok güzel bir şekilde yönetti; ilahiler ve dualar muhteşemdi ve bizi Tanrı'nın huzuruna götürdü. Tek sorun, arada sırada hiç beklenmedik anlarda bir horoz gibi ötmesiydi! Kendi kendime: 'Eyvah! Tüm lider buluşmaları arasında özellikle bu toplantıda mı geliyor bu başıma? Ne diyeceğim?' diye düşünüyordum.

Tam olarak ne söylediğimi hatırlamıyorum ama bir şekilde olanlar için bir bahane bulup kendimi o durumun içinden çıkarmayı başarmıştım. Daha sonra Liz'in yanına gidip ona horoz gibi ötmesine sebep olanın ne olduğunu sordum (ki bunun her zaman yapılması gerektiğini öğrendim. Gidip kişiye: 'Ne hissediyorsun? Tanrı ne demek istiyor sence?' diye sorun). Bana: ' Tanrı'nın sanki 'Kilise, uyanma zamanı! Yeni bir gün geliyor. Şimdi uyanma zamanı' demek istediğini hissettim.' diye cevap verdi. Bu peygamberliğin belirtisi, ben de dahil birçok kişiyi şaşırtmasına rağmen, verdiği mesaj çok gerçekti. Bazen Tanrı'nın bu tür şeyleri, ona kimin mantıksal açıdan, kimin çocuk gibi O'nun söylediğini işitmeye hazır bir şekilde geleceğini görebilmek için yaptığını düşünüyorum.

Bütün Kutsal Yazılar boyunca Tanrı bize kendisini, en başta yüreklerimize ilgi duyan bir Tanrı olarak açıklıyor. En çok bilmek istediği, O'na tam bir adanmışlıkla bağlı olarak, O'nunla ilerlemeye hazır olup olmadığımız. Yürek'ten bahseden birçok ayet var, ancak en sevdiğim ayetlerden biri Luka 2. bölümde, Meryem ve Yusuf'un İsa'yı Tanrı'ya adamak için tapınağa getirdiklerini anlatılırken geçiyor. Bir peygamber olan Şimon, bebek İsa'yı kucağına alarak, O'na inanılmaz sözler söylüyor:

*'Ey Rabbim, verdiğin sözü tuttun;
Artık ben, kulun huzur içinde ölebilirim.
Çünkü senin sağladığın,
Bütün halkların gözü önünde hazırladığın kurtuluşu,
Ulusları aydınlatıp
Halkın İsrail'e yücelik kazandıracak ışığı
Gözlerimle gördüm.'*
(Luka 2:29-32)

Meryem ve Yusuf'un tepkisini düşün- herhalde İsa'nın geliş amacının ve geleceğinin bu onaylaması onları şaşırtmıştır. Ama dahası var, Şimon devam ediyor:

'Bu çocuk, İsrail'de birçok kişinin düşmesine ya da yükselmesine yol açmak ve aleyhinde konuşulacak bir belirti olmak üzere belirlenmiştir. Senin kalbine de adeta kılıç saplanacak. Bütün bunlar, birçoklarının yüreğindeki düşüncelerin açığa çıkması için olacak.'

(Luka 2:34-35)

Mesih nasıl birçoklarının düşmesine yol açabilir? Nasıl aleyhinde konuşulacak bir belirti olabilir? Tanrı için en önemli olan şey yüreklerimizin düşüncelerinin açığa çıkması. Tanrı bizim O'na derin bir şekilde bağlanmamızı istiyor. Bizim yüreğimizi fethetmek istiyor. Din bilginleri İsa ile nelerin gerçekleştiğini asla kavrayamadı çünkü Mesih ile ilgili yanlış beklentileri vardı ve Tanrı'nın yüreklerini fethetmesine izin vermemişlerdi. İsa onlar için bir sürçme taşı oldu. Çünkü Tanrı'nın Egemenliği ile ilgili gerçekler küçük çocuklara açıklandı ama bilge ve okumuş kişilerden gizlendi.

Peygamberlik belirtilerine de aynı şekilde yaklaşmalıyız. Mantıken bir açıklama getirme çabalarını aşıp, Tanrı'nın yüreğini ve mesajını aramalıyız.

1998'de, Microsoft, Windows 98 programının tanıtımını yaparken bir çiftlik sahnesi içeren bir reklam yaptı. Bir horoz çit üzerine uçarak 'Ü-ürü-üüü' diye seslenirken ekranda, 'Yeni bir gün!' sloganını taşıyan bir yazı belirliyordu. Hiç kimse Microsoft'a saçma veya hakaret edici bir reklam yaptığını söyleyerek onları suçlamadı. Ama bunu kilisede gördüğümüzde, Liz'in bir horoz gibi ötmesi ve 'Kilise uyan! Yepyeni bir gün bugün!' demesinin sonucunda birden birçok kişi kendisini öfkeli, güvenmiş ve hor görülmüş hissetti. Ama bunlar çoğu zaman Tanrı hareket ettiğinde yaşanan şeyler. Başkaları zorlanırken, işitecek kulakları olan anında kavrayacak. Pavlus bunu 1. Korintliler 2'de açıklıyor.

1.Korintliler 2:4-5'te okurlarına diyor ki,

'Sözüm ve bildirim, insan bilgeliğinin ikna edici sözlerine değil, Ruh'un kanıtlayıcı gücüne dayanıyordu. Öyle ki, imanınız insan bilgeliğine değil, Tanrı

gücüne dayansın.'

Daha sonra 14. ayette düşüncelerini şu sözlerle destekliyor:

'Doğal kişi, Tanrı'nın Ruh'uyla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunlar anlayamaz.'

Düşünen, mantıksal akıl Ruh'tan gelenleri, saçma geldiği için anlamakta zorlanır. Bu nedenle bize tuhaf görünen bir şey ile karşılaştığımızda yargılamada yavaş olmalı ve Kutsal Ruh'un sağladığı anlayışı kabul etmeliyiz.

Luka 10:1-21'de geçen, hizmet etmekten dönen yetmiş öğrencinin sevinçle *'Ya Rab, senin adını andığımızda cinler bile bize boyun eğiyor.'* dedikleri hikayede İsa'nın buyruğunu düşünün. 21. ayet diyor ki:

'O anda İsa Kutsal Ruh'un etkisinde coşarak şöyle dedi: 'Baba, yerin ve göğün Rabbi! Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden gizleyip küçük çocuklara açtığın için sana şükrederim. Evet Baba, senin isteğin buydu.'

Bazen, Tanrı'nın niyeti, gizemlerini 'bilge ve akıllı kişilerden' saklamak ve bunları ona güvenen çocuk yüreği taşıyanlara açıklamaktır. İsa'nın benzetmelerle konuşmasının sebebi de buydu.

'Öğrencileri gelip İsa'ya, 'Halka neden benzetmelerle konuşuyorsun?' diye sordular. İsa şöyle yanıtladı: 'Göklerin Egemenliği'nin sırlarını bilme ayrıcalığı size verildi, ama onlara verilmedi. Çünkü kimde ne varsa, ona daha çok verilecek, bolluğa kavuşturulacak. Ama kimde yoksa, elindeki de alınacak. Onlara benzetmelerle konuşmamın nedeni budur. Çünkü,

'Gördükleri halde görmezler,

Duydukları halde duymaz ve anlamazlar.'

'Böylece Yeşaya'nın peygamberlik sözü onlar için gerçekleşmiş oldu:

'Duyacak duyacak, ama hiç anlamayacaksınız,

Bakacak bakacak, ama hiç görmeyeceksiniz!

Çünkü bu halkın yüreği duygusuzlaştı,

Kulakları ağırlaştı.

Gözlerini kapadılar.

Öyle ki gözleri görmesin, kulakları duymasın, yürekleri anlamasın.

Ve bana dönmesinler.

Dönselerdi, onları iyileştirirdim.'

'Ama ne mutlu size ki, gözleriniz görüyor, kulaklarınız işitiyor! Size doğrusunu söyleyeyim, nice peygamberler, nice doğru kişiler sizin gördüklerinizi görmek istediler, ama göremediler. Sizin işittiklerinizi işitmek istediler, ama işitemediler.'

(Matta 13:10-17)

Peygamberlik Sembollerine Kutsal Kitap'tan Örnekler

Tanrı konuştuğunda, çoğu zaman rüyalar, görümler, semboller ve sırlarla konuşur. Eğer düşünürseniz tüm dilin sembollerden oluştuğunu fark edersiniz. Size 'araba' kelimesini söylüyor olsaydım anında aklınızda bir resim belirirdi, belki kendi arabanız

ya da bir başkasınınki... vs. ‘Anne’ veya ‘baba’ deseyseniz, bu kelimeler de aklınıza anında bir resim getirirdi. Resimler ve dil birbiriyle çok bağlantılıdır. Aslında bütün bir cümleyi veya konuyu anlatan Mısır hiyeroglifleri veya Çin harflerinde görüldüğü gibi ilk diller de çizimlerden oluşuyordu.

Kutsal Kitap da buna benzer bir şekilde mesajını iletme için engin bir dizi betimleme kullanmaktadır ve semboller açısından zengindir. Derin ruhsal gerçekleri ve gelecek olayları haber vermek için kullanılan betimlemeler, tiplendirmeler ve sembollerin sıklığını gördükçe şaşırılmamak mümkün değildir. Birkaç örneğe bakalım:

Fısıh kurbanı

Kutsal Kitap İsa’dan, ‘dünya kurulalı beri boğazlanmış olan Kuzu’ diye bahsetmektedir. ‘Tanrı’nın kuzusu’ terimi tüm Kutsal Yazılar boyunca rastladığımız bir peygamberlik sembolüdür. Ancak bu sembolün Yazılar’da, Tanrı’nın halkının Mısır’dan ayrılmadan önceki gece kurban ettikleri Fısıh kuzusu kadar göze çarptığı bir yer yoktur (Mısır’dan Çıkış 12).

Bu bölümde Tanrı Musa’ya, halkına, bir yaşında kusursuz bir kuzu alıp, kurban etmelerine ve kanını evin kapı sövelerine sürmeleri için talimat vermesini buyuruyor. O zaman Rab, Mısır’daki hayvanların ve insanların tüm ilk doğanlarını öldürmek için ülkeden geçince, kapısında kan gördüğü evlerde yaşayanlara dokunmayacaktı.

Bu, İsa’nın, Tanrı’nın gerçek kuzusunun, tüm dünyanın günahı için çarmıhta öldüğü günün en muhteşem sembolik resmidir. Tanrı’nın yargı gazabı, kalplerinin kapılarına O’nun kanını sürerek, O’nun yaptığını kabul eden herkesin yanından onlara dokunmadan geçiyor.

İnsanlar bu sembolik eylemi gerçekleştirilmeseydi ne olurdu? Birisi, ‘Ben bunu yapmayacağım. Ben bir kuzu öldürüp kapıma onun kanını sürmeyeceğim.’ deseyseniz ne olurdu?

Tanrı’nın onlardan istediği peygamberlik sembolünü yerine getirmedikleri için Mısırlıların ilk doğanlarıyla birlikte kendi ilk doğanları da ölecekti. Günümüzde Yahudiler hala Fısıh bayramını kutlamakta, ancak bunu, bu olayın ne anlama geldiğini bilmeden, Mesih’e ve O’nun kendisini kurban olarak sunmasına inanmadan yapmaktadırlar.

Bu konu Kutsal Kitap’ta birçok kez tekrarlanmıştır. Yaratılış bölümünde günahlarından dolayı Adem ile Havva’nın kendilerini yapraklarla örttükleri yazılmıştır. Ancak yapraklar yeterli değildi. Böylece Tanrı onlara, kendilerine hayvan derisinden nasıl giysi yapabileceklerini öğretti. Peki ya bu deri nereden geliyordu? Bir hayvanın kurban edilmesi gerekiyordu. Adem ile Havva’nın günahlarından ‘örtünmeleri’ için kan dökülmesi gerekiyordu. İşte bu Tanrı’nın kuzusunun kurban kanının bir başka sembolik resmidir.

Musa ve su

Fısıh kurbanını yerine getirmek gibi, peygamberlik sembollerinin, çoğu zaman değer kazanmaları için eyleme dönüştürülmeleri gerekiyor. Mısır’dan Çıkış 17. bölümde, bunun gibi bir eylemden; Musa’nın Tanrı’nın halkının önünde bir

peygamberlik eyleminde bulunmasını okuyoruz. Halk çölde dolaşıyordu ve yaklaşık üç gündür susuz kaldıkları için susamışlardı. İnsanlar şikâyet etmeye başladılar, *'Niçin bizi Mısır'dan çıkardın? Bizi, çocuklarımızı, hayvanlarımızı susuzluktan öldürmek için mi?'*(Mısır'dan Çıkış 17:3) diye söyleniyorlardı. Musa Tanrı'ya yardım etmesi için yalvardı: *'Bu halka ne yapayım? Neredeyse beni taşılayacaklar'*(4. ayet). Böylece Tanrı Musa'ya seslendi ve ondan şu peygamberlik eyleminde bulunmasını istedi:

'Halkın önüne geç. Birkaç İsrail ileri gelenini ve Nil'e vurduğun değneği de yanına alıp yürü. Ben Horev Dağı'nda bir kayanın üzerinde, senin önünde duracağım. Kayaya vuracaksın, halk içsin diye su fişkıracak.'

(Mısır'dan Çıkış 17:5-6)

Musa zor bir durumdaydı. Birkaç gün çölde dolaşmış ve su bulamamışsanız gerçekten de başınız dertte demektir. Hiç kimse uzun bir süre öyle bir ortamda yaşayamazdı, yani bu çok riskli bir durumdu. Tanrı Musa'dan değneği ile bir kayaya vurmasını istedi. Eğer Musa, Pavlus'un 1.Korintliler 2:14'te ifade ettiği türden bir insan olsaydı belki, *'Hadi ama Tanrım, bir kayaya bir dal ile vurarak su oluşmaz ki! Bunu herkes bilir. Bir kuyu kazarak su elde edilir, yani nereyi kazacağımızı göster!'* diyebilirdi.

'Doğal kişi, Tanrı'nın Ruh'uyla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunlar anlayamaz.'

(1. Korintliler 2:14)

Ama Musa Tanrı'nın çoğu zaman sembolik bir şekilde konuştuğunu anlıyor ve amaçlarını gerçekleştirmek için peygamberlik sembolleri kullandığını biliyordu. Kayaya gidip değneği ile vurdu ve kayanın içinden su fişkırdı. Bunu bir düşünün – 2.5 milyon kişi ve onların hayvanlarına yetebilmesi için bunun bir sele benzemesi gerekiyordu. Sadece küçük bir akıntı değil, çok ama çok fazla su olmalıydı! Musa Tanrı ile işbirliği yaparak bu mucizenin gerçekleşmesine katkıda bulundu.

Bir süre sonra Musa kendisini yine benzer bir durumda buldu. Çölde Sayım 20. bölüm bu yaşanana çok benzer bir senaryo ile karşımıza çıkıyor: İsrail topluluğu Zin çölüne varmıştı ve Kadeş'te konaklıyordu. *'Ancak topluluk için içecek su yoktu. Halk Musa'yla Harun'a karşı toplandı. Musa'ya ... 'RAB'bin topluluğunu neden bu çöle getirdiniz? Biz de hayvanlarımız da ölelim diye mi?'*(2. ve 5. ayet) cümlelerini okuyoruz. Bir kez daha Musa Tanrı'ya yönelip yardım istedi ve Tanrı bu sefer ona farklı talimatlar verdi:

'Değneği al. Sen ve ağabeyin Harun topluluğu toplayın. Halkın gözü önünde su fişkirması için kayaya buyruk verin. Onlar da hayvanları da su içsin diye kayadan onlara su çıkaracaksınız.'

(Çölde Sayım 20:8)

Bu sefer Musa'nın değneği ile vurmak yerine kayaya konuşması gerekiyordu. Tekrar hatırlatıyorum, ruhsal şeyler ruhsal bir anlayışla karşılanmalıdır. Bir kayaya seslenerek su oluşturmasını sağlamak mantıken saçmalaktır.

Musa Tanrı'nın doğaüstü yollarını herkesten çok daha iyi biliyordu ama bu duruma başka bir şey eklendiğini görüyoruz: öfke. Musa, insanların sürekli şikayetlerinden usandı, her şey için onu suçluyorlardı ve o da öfkeyle:

*'Ey siz başkaldıranlar, beni dinleyin!' dedi, 'Bu kayadan size su çıkaralım mı?'
Sonra kolunu kaldırıp değneğiyle kayaya iki kez vurdu. Kayadan bol su fışkırdı,
topluluk da hayvanları da içti.'*

(Çölde Sayım 20:10-11)

Burada ilginç olan, Musa'nın Tanrı'nın talimatını harfî harfine yerine getirmemesine rağmen, Tanrı'nın merhametinin bir göstergesi olarak, suyun yine de fışkırmasıdır. Ancak Musa öfkelenerek kendini kaybettiği için ve Tanrı'nın halkı karşısında onurunu yok saydığı için başı ciddi bir şekilde derde girdi.

'RAB Musa'yla Harun'a, 'Madem İsraililer'in gözü önünde benim kutsallığımı sayarak bana güvenmediniz' dedi, 'Bu topluluğu kendilerine vereceğim ülkeye de götürmeyeceksiniz.'

(Çölde Sayım 20:12)

Kişisel Kutsal Kitap çalışmalarımızda eşim Carol Musa için hep üzülür. Zavallı Musa! Sadece bir kez söz dinlemediği için halkı vaat edilen topraklara götürmekte yetersiz bulunmuştu. Eğer o bir kayaya seslenmek yerine ona vurarak bu kadar derde giriyorsa, sizin ve benim için umut var mı?

Ancak burada Musa çok önemli bir peygamberlik resmini ihlal etti. Burada gerçekleşmek üzere olan sembolün anlamı ne? Kaya Mesih'in bir resmi, değnek ise çarmıh'ı simgeliyor. İsa Mesih çarmıha gerildi ve ruhsal susuzluktan ölmek üzere olan bir insan ırkına doğru, yaşam suları fışkırdı. Ancak Mesih bir daha çarmıha gerilemez. Bu tek seferlik fedakarlıktan sonra bizim tek yapmamız gereken, seslenerek yaşam suyunu istemek.

Musa, Tanrı'nın, Oğlunun gerçekleştireceği işi önceden anlatmak için kullanmak istediği bir peygamberlik sembolünü bozmuştu. Musa da o sırada bir peygamberlik tiplemesiydi, Yasa'yı sembolize ediyordu. Yasa her zaman fazla zor ve fazla ağırdı. İsa aracılığıyla gelen merhamete hepimizin çok ihtiyacı var, çünkü hiç kimse Yasa'yı mükemmel bir şekilde yerine getiremez. Yasa bizlere, bir insanın ne kadar iyi olursa olsun aslında iyi olamadığını kanıtlamak için var. Hepimizin bir kurtarıcıya ihtiyacı var.

Elişa'nın ölümü

2. Krallar 13'te, peygamber Elişa'nın ölümünde bir başka ilginç peygamberlik sembolü karşımıza çıkıyor. Ayet 14:

*'Elişa ölümcül bir hastalığa yakalandı. İsrail Kralı Yehoaş gidip onu ziyaret etti,
'Baba, baba, İsrail'in arabası ve atları!' diyerek ağladı.'*

Yehoaş, Elişa'nın danışmanı İlyas ayrıldığında söylediği sözleri tekrarlıyor. Tanrı adamı ayrılmak üzere ve kral 'Ne yapacağız?' diye yas tutuyor.

Elişa krala bir yay ve birkaç ok getirmesi için talimat veriyor. Elişa krala, *'Elini yayın üzerine koy ve yayı hazırla'* diyor ve kral bunu yapıyor. Sonra Elişa sanki krala bir bereket iletmişçesine elini kralın elinin üzerine koyuyor. Doğu tarafına bakan

bir pencerenin açılmasını istiyor ve ‘Oku at!’ diye bağıyor. Neler oluyor burada? Bir ok atışından daha fazlası var bu olayda. Bu eylemin ruhsal anlamda derin bir etkisi ve anlamı var. Ok uçuyor ve dışarıda yere çakılıyor. Elişa ilan ediyor:

‘Bu ok Aramlılar’a karşı sizi zafere ulaştıracak RAB’bin kurtarış okudur. Afek’te onları kesin bozguna uğratacaksınız.’

(2. Krallar 13:17)

Elişa’nın bir peygamberlik bildirisi vardı ve bunu yapabilmek için okların atılması vazgeçilmezdi. Bu ok RAB’bin kurtarışının oku oldu, Tanrı’nın halkının tarafında yer alarak düşmanlarını dağıtacağına bir sembolü. Elişa’nın Yehoaş’a olan talimatları devam etti:

‘Sonra, ‘Öbür okları al’ dedi. İsrail Kralı okları alınca, Elişa, ‘Onları yere vur’ dedi. Kral okları üç kez yere vurdu ve durdu. Buna öfkelenen Tanrı adamı Elişa, ‘Beş altı kez vurmalyydın, o zaman Aramlılar’a karşı kesin bir zafer kazanırdın dedi, ‘Ama şimdi Aramlılar’ı ancak üç kez bozguna uğratacaksın.’’

(2. Krallar 13:18-19)

Yehoaş’ın birkaç ok alarak yere vurduğunu – bum, bum, bum – gözlerimin önünde canlandıramıyorum. Onları birer birer pencereden dışarı atıyor ve her biri yere çakılıyor. İki tane daha ok atıyor, duruyor ve Tanrı’nın adamı ona öfkeleniyor: *‘Sana söylediklerimi duymadın mı?’* diye soruyor, *‘Peygamberlik bildirisini duymadın mı? Bu ok Tanrı’nın kurtuluşunun okudur, beş veya altı kez atmalıydın, o zaman Aramlılar’a karşı kesin zafer kazanırdın. Ama sadece üç kez yaptığın için, onları sadece üç kez bozguna uğratacaksın.’*

Burada ima edilen aslında Kralın kullandığından daha çok sayıda okunun bulunduğu. Belki de ilkini attıktan sonra geriye kalan bir düzine oktu ve Tanrı’nın halkının düşmanlarına karşı kalıcı bir zafer kazanması için belki de hepsini atmalıydı. 25. ayet Yehoaş’ın gerçekten de düşmanlarına karşı sadece üç kez zafer kazandığını onaylıyor.

Bu olay, peygamberlik bildirilerine itaat etmenin çok büyük bir berekete yol açtığına açık bir örneğidir. Bu durumda, itaatsizlik tarihi değiştirdi.

Peki ya Yeni Antlaşma’da?

İsa ve incir ağacı

Markos 11. bölüm İsa’nın yeryüzünde geçirdiği son haftasından bir hikayeyi anlatıyor. İsa ve öğrencileri Betanya’dan Yeruşalim’e doğru yol alıyorlar ve İsa acıkıyor. Uzakta bir incir ağacı görüyor ve meyvesi olup olmadığına bakmak için yanına gidiyor. Yiyebileceği bir şey bulamıyor. Kutsal Kitap bize şunu aktarıyor:

‘Ağacın yanına vardığında yapraktan başka hiçbir şey bulamadı. Çünkü incir mevsimi değildi. İsa ağaca, ‘Artık sonsuza dek senden kimse meyve yiyemesin!’ dedi. Öğrencileri de bunu duydular.’

(Markos 11:13-14)

20. ayete atlarsak, şunu okuruz:

‘Sabah erkenden incir ağacının yanından geçerlerken, ağacın kökten kurumuş olduğunu gördüler. Olayı hatırlayan Petrus, ‘Rabbi, bak! Lanetlediğin incir ağacı

kurumuş!’ dedi. İsa onlara şöyle karşılık verdi: ‘Tanrı’ya iman edin.’

(Markos 11:20-22)

İsa’nın yaptığı hiçbir şey rastgele, öylesine veya sebepsiz yapılmamıştır. Yaptığı her şeyin bir sebebi vardı. Bu hikayede Kutsal Kitap’ın ‘*Çünkü incir mevsimi değildi.*’ demesi kayda değerdir. İsa’nın da bunu çok iyi bildiğine şüphe yoktur, yani bu davranışın çok daha derin bir anlamı olmalıydı. İncir ağacı İsrail ulusunun ve Eski Antlaşma’nın bir simgesidir. İsa birkaç gün sonra çarmıh ile yüzleşip insan ırkının Eski Antlaşmadan, lütuf dolu olan Yeni Antlaşma’ya geçişini sağlayacaktı. Yani buradaki peygamberlik sembolünün anlamı;İsa, Eski Antlaşma’ya meyve bulmak için giderek eli boş dönüyor ve böylece ‘Artık sonsuza dek senden kimse meyve yemesin’ kelimeleriyle son bir beyanda bulunuyor. Böylece incir ağacı kuruyor. Çarmıhtan beri hiç kimse Yasa’yı yerine getirme çabalarıyla kurtulamaz; kurtuluş sadece Mesih’e olan iman aracılığıyla lütuftan gelir. İncir ağacı, değişimin güçlü bir sembolüydü. İyi işler sonucunda değil, Mesih’e olan imanımızın sonucunda Tanrı’da huzur buluruz.

Fıkra tarzı örnekler

Kutsal Kitap’ta geçen daha çok sayıda alıntı yapabileceğimiz örnekler bulunmaktadır, ama aynı zamanda peygamberlik sembollerinin önemini gösteren birçok güçlü, fıkra tarzı örnekler de yaşandı. Burada birkaç örnek vereceğim.

Toronto’da olmadığım, Randy Clark ile yolculuk yaptığım bir sırada kiliseyi arayıp orada çalışan personelden biriyle konuşup her şeyin nasıl gittiğini sormak istedim. Konuştuğum bayan neşeli bir şekilde: ‘ Her şey harika. Bu arada dün gece toplantılarımızın birinde aslan gibi kükreyen bir adam vardı’ dedi. O bunu söyler söylemez endişelendim. ‘Ne?’ diye tepki verdim. ‘Evet. Gerçekten de kükrüyordu.’ dedi. ‘Umarım onu dışarı çekip cinleri kovmak için dua ettiniz,’ diye yanıtladım. ‘Hayır,’ dedi. ‘Tanrı’nın işi olduğunu düşündük.’ Ben ise bundan hiç emin değildim.

Oraya döndüğümde bahsettikleri bu adam hala oradaydı, böylece neler olup bittiğini sorabilme fırsatım oldu. Adı Gideon’du, Çin Hıristiyan topluluğunda liderlerin liderlerinden biriydi ve çok saygı duyulan bir adamdı. Bunu duyduğumda önce benimle konuşan bayanın karışıklık yaşadığını düşündüm, bana göre her şey yolundaydı. Hatta bir sonraki sabah Toronto’ya nasıl dua edip oruç tutarak geldiğini ve Tanrı’nın ona ‘Orucunu kes, bu bir şenlik. Ye, iç ve keyfini çıkar.’ dediğini paylaşmasını istedim.

Ama, tanıklığının ortasında, herkesin önünde bir aslan gibi kükremeye, hatta öndeki ilk sıraya doğru bir hamle yapmaya başladı. Ben şaşırdım kaldım. ‘Ne yapıyor?’ diye düşünüyordum. Sonra, kükremesini durdurdu ve konuşmaya başladı: ‘Biliyor musunuz, binlerce yıl boyunca benim Çinli halkım ejderhanın gücüyle tamamıyla yıkılmıştı. Ama şimdi Yahuda oymağının aslanı onu ezecek!’

O anda toplantıdaki herkes alkışlamaya ve tezahürat etmeye başladı! Hemen o anda Tanrı’nın Gideon’a dokunduğunu anlamışlardı, çok görkemli bir andı.

Bilim adamları insanların duyduklarının % 20’sini, duydukları ve gördüklerinin ise % 80’ini hatırladıklarını söyler. Belli ki Tanrı da bunu biliyor. Gideon’un davranışlarının ve sözlerinin birleşmesi hayatım boyunca bu peygamberliği

unutmayacağım anlamına geliyor. Eğer ayağa kalkıp: ‘Rab şöyle diyor, ‘Yahuda aslanı Çin üzerindeki ejderhayı ezecek’’ deseydim hepimiz ‘Amin, kardeş’ derdik. Hepimiz bunun iyi bir cümle olduğuna katılırdık ama kısa bir süre sonra bunu tamamen unuttuk. Ama bu söz gözlerimizin önünde canlandırıldı ve bu yüzden dikkatimizi çekti.

Başka bir sefer, uyanışın başlarında, Carol Kutsal Ruh’un dokunuşunu hissetti ve sahne üzerinde yerde yatıp gülmeye başladı. Arada bir ellerini ve bacaklarını sallar, daha fazla gülmeye başladılar. Hatta sırtüstü durumda bacaklarını havada hareket ettirerek ‘koşma hareketi’ bile yapıyordu. Birçok kişinin kafasının karışmış ve ‘Neden eşini sahneden indirtmiyor? Bu hareketlerle herkesin dikkatini dağıtıyor ...’ gibi cümleler kurmasını hoşgörüyü karşılıyorum. Ama Tanrı’nın benden onu bırakmamı istediğini hissettim. Carol’un insanlar için bir gösteri yapacak türden bir kişiliği olmadığını biliyordum.

Kısa bir süre sonra Carol bana muhteşem bir görüm gördüğünü söyledi. Kendisini İsa ile birlikte cennette bulmuş, O’nunla birlikte bir tarlada oynayıp dans ediyormuş. Sonra kocaman bir şölen odasına girmiş, görebildiği yere kadar her yerin masalarla dolu olduğunu görmüş. Rab ona: ‘Ayağa kalkıp insanlara şölen yemeğinin yakında hazır olduğunu ve onların beş akıllı genç kıza benzemelerini söyle, gidip yağ alsınlar!’ demiş.

Hikayeyi biliyoruz: İsa beş akıllı ve beş akılsız genç kız ile ilgili benzetmeyi Matta 25. bölümde anlatıyor. Tanrı’nın Carol aracılığıyla bize iletmek istediği söz, O’nun huzurunda, daha fazla ‘yağ’ almak için zaman geçirmenin ve O’nun meshedilişinde Kutsal Ruh’un yağın almanın ne kadar önemli olduğuydu. Bazıları yere yatıp O’nun huzurunda dinlenmenin boşa zaman harcamak olduğunu düşünüyor olabilir, ama hayır, fazladan yağ alıyorsunuz.

Bu sözü duyduğumda, ‘Vay canına, bu çok güzel bir uyarı.’ diye düşündüm ve olay benim için kapandı. Daha sonra, Tanrı bana peygamberlik sembollerini daha çok açıklamaya başladığında, Carol’u o anda durdursaydım, onu sahneden indirtseydim, yine Tanrı’nın yapmak istediği bir şeyi engellemiş olacağımı fark ettim. Takip eden yıllarda Tanrı’nın insanların hayatında etkin olmasının önemli bir parçasının, O’nun huzurunda dinlenmek olduğunu gördük. Bu sözü paylaşmak için yer açmamış olsaydık, uyanış herhalde tam tamına üç hafta sürerdi.

Kutsal Ruh bir insanın davranışları aracılığıyla bir peygamberlik ifadesi düzenliyse çok güçlü bir şey gerçekleşiyor. Kutsal Ruh’un söylemek istediğine ve yaptığına dikkat etmeliyiz ve insanların Tanrı’nın dokunuşu altındaki hareketlerini ayırt etme konusunda tecrübe kazanmalıyız. Tanrı’nın bizim duymamızı istediği çok etkin bir sözü ifade ediyor olabilirler. Kutsal Ruh tarafından yönlendirilip, çocuk gibi olmayı hatırlamalı ancak Ruh’tan gelen şeyleri saçma olduğunu düşünen bir şekilde karşılamamalıyız. Tanrı, Tanrı olsun. ‘Her şeyi deneyin ve iyi olana tutunun.’

3. Kabul etmek zor mu?

Seneler geçtikçe, Tanrı'nın gücünün dokunuşunu yaşayan birçok kişinin tanıklığını duyduk. Bazılar için Tanrı'dan geleni kabul etmek kolay oldu, bazıları ise karşılıksız kabul etmede zorlanıyordu. Şimdi bu kişilerin, Tanrı'nın karşısında tamamen açık bir şekilde durmalarını engellediğine inandığım şeylere değineceğim. Aynı zamanda Tanrı'dan özgürce almada zorlanan ama daha sonra bu konuda bir özgürlük yaşayan kişilerin tanıklıklarına yer vereceğim.

Öncelikle bilmemiz gereken, Tanrı'nın dokunuşunu O'ndan aldığımız diğer şeyler gibi elde ettiğimizdir, yani imanla. Duygularla bir ilgisi yoktur. O'nun dokunuşunu yaşarken bir şeyler hissediyor olsak da buradaki anahtar kelime imandır. Şu anda yaşadıklarımızdan daha çok istiyorsak, yapmamız gereken tek şey O'na gidip daha fazlasını istemektir. O'na sorarsak, O gelip isteğimizi karşılamaya hazırdır. Kulağa çok basit geliyor değil mi? Ve aslında gerçekten öyle! Çoğu zaman olayları aslında olduklarından çok daha karmaşık hale getiriyoruz.

Eşim Carol, -bunu ona sevgiyle söylüyorum- Kutsal Ruh'un meşalesi. Tanrı'ya ve gücüne o kadar açık ki, onun için dua edildiğinde çok etkileniyor ve çoğu zaman sonunda yere düşüyor. Ben ise bu ölçeğin daha çok ters tarafında yer alıyorum. Geçmişte insanlar yorulana kadar benim için dua ederlerdi ama bana hala bir şey olmazdı. Çoğu zaman orada durur, etrafındakilerin Tanrı'nın huzurunun nasıl tadını çıkardıklarını izler ve 'Onların aldığını ben de almak isterdim' diye iç geçirirdim.

Bu durumda yalnız değildim. Yıllar boyunca binlerce kişi için dua edildiğini izledim ve topluluğun üçte birinin kolaylıkla Tanrı'nın dokunuşunu hissedebildiklerini, üçte birinin bunu hissedebilmelerinin biraz daha uzun sürdüğünü ve geri kalan üçte birinin ise bunda çok zorlandığını gözlemledim. Ben kesinlikle bu son grubun içindeydim.

Bunda zorlananlarla ilgili 'tamamen yanlış' bir şey olmadığını hemen belirtmek istiyorum. Bu sadece bir gerçek. Bazı kişiler yere düşüp saatlerce Tanrı'nın huzurunda dinlenir ve daha sonra Tanrı'nın muhteşem dokunuşunun tanıklığını verirler. Bazıları ise onları dinler ve bunun nasıl olduğunu hayal bile edemezler ve gizlice kendilerinde neyin yolunda olmadığını sorgulamaya başlarlar.

Bunun farkına varmak beni, çoğu zaman farkında olmadan yaptığım ve beni Kutsal Ruh'tan özgürce almamı engelleyen bazı davranışlarımı incelemeye itti. Yüreğimde bir takım engeller olduğunu fark ettim. İlki aşağıda birkaç özelliğini listelediğim, korku engeliydi. Aynı zamanda gurur engeli de işliyordu. Ve sonuncusu olarak mantık engeli vardı, düşüncelerimin nasıl işlediği ve bunun beni nasıl etkilediği.

Farklı kişiler, karakterlerine bağlı olmak üzere, bu engellerden sadece biri veya hepsinden farklı derecelerde etkileniyor olabilir. Ancak Tanrı'nın bizim için hazırladıklarını özgürce kabul edebilmek için bu konularla ilgilenmeliyiz. Korku, gurur ve yanlış düşünme şekli Kutsal Ruh'taki gerçek özgürlüğe karşı savaşılmaktadır, ama Tanrı bizi yakınlığa çağırıyor ve bizim de buna bir cevap vermemiz gerekiyor.

Korku engeli

1. Duygulardan korkmak

Daha önceden Batılı toplumunun, başka ülkelerin paylaşmadığı, duygusallıktan korkusu olduğuna değinmişim. Duygulardan olan bu korku kiliseye de sızmış ve Tanrı'nın halkını etkileyerek, Tanrı işlediğinde meydana gelen her türlü duygusal tepkiden şüphelenmelerine yol açmıştır. Peki bize duygularımızı veren kimdir? Tanrı verdi. Tanrı bizi kendi benzerliğinde yarattı ve O'nun gibi kendimizi duygularımızla ifade edebilme yeteneği verdi.

Galatyalılar 5:22 diyor ki,

'Ruh'un ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir.'

Duygusallığa karşı temkinli yaklaşan kişiler genelde bu ayetten alıntı yaparak öz denetimin Ruh'un meyvelerinden biri olduğunu ifade ederler. Bu doğrudur, ancak dengeli olabilmek için duygusallığı yüksek derecede içeren diğer meyveleri de kabul etmek gerekir. Örneğin Kutsal Ruh hayatını sevgi ile dolduruyorsa, bu sevgi nasıldır? Duygusaldır! İçinden tüm duyguları ve hisleri alınan bir sevgiyi ifade etmeyi düşünün. Geriye ne kalır? Pek bir şey kalmaz. Peki ya sevinç? Duygular olmadan bir sevinci tatmak mümkün mü? – o kadar 'derin' bir sevinç ki orada olduğundan emin olamıyorsun?! Bazen o kadar ruhsal düşünüyoruz ki duygulara değer vermiyoruz. Ancak, yine de Tanrı bizi hayatımıza renk katsın diye duyguları yaşama kabiliyeti verdi. İsa bazen ağladı, bazen güldü. Öğrencileri için özellikle kendi yaşadığı sevinci yaşasınlar ve dolu bir sevinç tatsınlar diye dua etti. Yani Tanrı'nın duygularla aşıladığı deneyimleri yok sayamayız.

Öz denetim konusunda vaaz verenler, kontrol dışı gözüken her şeyin Tanrı'dan olmadığını söylerler. Bu ifadeyi, 'Eğer Kutsal Ruh bir kişiye dokunuyorsa ve o anda bu kişi kontrol dışı bir şekilde davranıyorsa, hayatının bu anına ait 'fotoğrafını' alıp, tüm hayatını yargılamak için kullanmayın' diyerek yumuşatmak istiyorum. Bunun yerine büyük resmi görüp, Tanrı'nın bu dokunuşunun o kişileri nasıl değiştirdiğine, İsa ile olan ilişkilerinin, evliliklerinin, ailelerinin, kiliselerinin... nasıl etkilendiğine bakmalıyız.

Konu birisinin yere düşüp Kutsal Ruh ile bir şeyler yaşamış olması değildir. Asıl konu bu olayın onların hayatında meyve verip vermediğidir. Belki yapılan araştırma sonucunda, kontrol dışındaki davranışlardan çok uzak, bu kişinin hayatında öz denetim meyvesinin daha bariz görülmekte olduğu sonucuna varılır. Nasıl İsa'nın tapınağı öfkeyle elinde bir kayışla alt üst ettiği zamandan bir fotoğraf çekip onu kontrol dışı ve çılgın olarak adlandırmıyorsak, kişileri de yaşadıkları bir tek olayla yargılayamayız.

1.Korintliler 12:7 ayetinde Pavlus Kutsal Ruh'un armağanlarının Mesih'in bedeni olan kiliseye herkesin yararlanması için verildiğini açıklamaktadır:

'Herkesin ortak yararı için herkese Ruh'u belli eden bir yetenek veriliyor.'

Ayetin prensibi Kutsal Ruh'un gittiği yerde ruhsal meyveler yetiştirmesi ve iyi işler yapmasıdır. Kutsal Ruh geldiğinde, eğer gerçekten O ise, ortaya çıkan meyve iyi olur: Mesih'in bedeni yüceltilir, Kilise teşvik edilmiş olur, hayatlar değişir ve evlilikler şifa

bulur. Tanrı'nın gerçek işlerini her zaman İsa'yı göstermesi ve O'nu yüceltmesinden tanıyabiliriz.

Duygulardan korku, benim için bir sorundu. Kendime hiçbir zaman tam olarak duygularımı özgürce ifade etme yetkisi vermemiştim. 10 yaşındayken bir konuda ağladığımı ve babamın: 'Dur! Erkekler ağlamaz. Büyü artık!' sözlerini hatırlıyorum. O andan itibaren duygularımın üzerine büyük bir kapak koyarak hepsini en derinlerde tuttum. Kendime, 'Peki, o duyguları ifade etmeyeceğim' dedim ve bunu yıllarca sürdürdüm. Ama aslında bu kendimizi inkar etmektir ve biz Tanrı'nın bizi yaratış şeklini inkar edemeyiz. Kendimizi duygusal açıdan kapatırsak, Tanrı'yla nasıl tam anlamıyla bir ilişki yaşayabiliriz?

Beynimizi bir köşeye atıp duygularımızın bizi yönlendirmesine izin vermeliyiz demiyorum. Bunu örneğin, evliliklerimizde asla yapmayız. Ancak yine duygusuz bir evlilik hayal edebilir misiniz? Ben hayal edemem. Duygular konusundaki kültürel önyargılardan tövbe ederek Tanrı ile gülmenin, ağlamanın veya huzurunda sevinç çılgınlıkları atmanın bir sorun olmadığını anlamalıyız.

2. Kandırılma korkusu

Birçok Mesih inanlısının Tanrı'nın verdiği ruhsal bir karşılaşmayı şeytani bir taklitle karıştırma korkusu var. Düşman bunu, Tanrı'nın geçmişte ve günümüzdeki hareketleri sırasında müthiş bir silah olarak kullanmaktadır. Düşman yüreğimize kandırılma korkusunu yerleştirebilirse, geri çekilmemize sebep olarak Kutsal Ruh'un bize vermek istediklerini alabilmemiz için gerekli olan imanımızı çalmış olacaktır. Tanrı'nın bizi bereketleme gücünün şeytanın bizi kandırma gücünden çok daha üstün olduğuna inanmalı ve Tanrı'nın bizi tazeleyeceğine çocuksu bir imanla yaklaşmalıyız.

Matta 18:1-5 ayetlerinde İsa Tanrı'nın Egemenliği'ne girebilmek için çocuk gibi olmanın anahtar olduğu ana prensibini anlatmaktadır.

'Bu sırada öğrencileri İsa'ya yaklaşp, 'Göklerin Egemenliği'nde en büyük kimdir?' diye sordular. İsa, yanına küçük bir çocuk çağırdı, onu orta yere dikip şöyle dedi: 'Size doğrusunu söyleyeyim, yolunuzdan dönüp küçük çocuklar gibi olmazsanız, Göklerin Egemenliği'ne asla giremezsiniz. Kim bu çocuk gibi alçakgönüllü olursa, Göklerin Egemenliği'nde en büyük odur. Böyle bir çocuğu benim adım uğruna kabul eden, beni kabul etmiş olur.'

Tanrı'ya karmaşıklıkla değil, basit bir şekilde yaklaşmamız o kadar önemli ki! Hiç hayatı ne kadar zorlaştırdığımızı, ne kadar kompleks hale getirdiğimizi düşündünüz mü? İsa bize gereken şeyin basit bir şekilde Tanrı'ya güvenmek olduğunu söylüyor. Luka 11:11-13 ayetlerinde de bu gerçeğe değinmektedir:

'Aranızda hangi baba, ekmek isteyen oğluna taş verir? Ya da balık isterse balık yerine yılan verir? Ya da yumurta isterse ona akrep verir? Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, gökteki Baba'nın kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh'u vereceği çok daha kesin değil mi?'

Her anne ve babanın çocukları için en iyisini istemeleri gibi, Tanrı da bizim için en iyisini istiyor. Bundan farklı düşünmemize sebep olan sadece kandırılma korkusudur. Bundan tövbe etmeli ve bunu hayatımızdan çıkarmalıyız.

3. Olağanüstü olaylardan korku

Yuhanna 18:6 İsa'nın ihanete uğramasını ve Getsemani bahçesinde yakalanmasını anlatıyor. İsa kendisini tutuklamaya gelen askerlere: '*Kimi arıyorsunuz?*' diye sordu. Onlar, '*Nasıralı İsa'yı*' diye cevap verince, İsa, '*Ben O'yum*' dedi. Bu sözleri söylediği ve kendisini Tanrı'nın Oğlu olarak açıkladığı anda onu tutuklamaya gelenler gerileyerek Kutsal Ruh'un dokunuşuyla yere düştü.

Gerçek şu ki, Kutsal Ruh ne zaman kendisini gösterirse güçlü belirtiler gerçekleşir ve insanlar bu belirtilerden korkar. Hıristiyanların Tanrı'dan gelen şeylerin onları korkutmayacağı önyargısı vardır. Aynı zamanda Kutsal Ruh'un bir beyefendi gibi davrandığını ve bizi asla yapmak istemeyeceğimiz bir şeyi yaptırmayacağı fikrine de sahibiz.

Bundan dolayı insanlar olağanüstü belirtilere tanık olduklarında geri çekilirler ve 'Bu Tanrı olamaz' derler. Ama önyargılarımız Kutsal Yazılar ile uyumlu değildir. Kutsal Kitap'taki olaylar, örneğin daha demin okuduğumuz örnek veya Pavlus'un Şam yolunda yaşadıkları bize Tanrı'nın insanlardan izin almadan onlara dokunabileceğini ve dokunacağını göstermektedir. Buna ek olarak, Tanrı'nın insanlarına varlığını belirtilerle gösterdiği anda şu iki kelimeyi kullandığını gözlemleriz: 'Korkma!' Tekrar ve tekrar Rab'bin bir meleği korkan bir kişiye 'Korkma!' kelimelerini kullanmaktadır. Bu Tanrı'nın görkemini gösterdiği zaman insanların korktuğunu göstermektedir.

4. Geçmiş acılar ve korkular

İnsanların Kutsal Ruh'un dokunuşunu hissetmelerini engelleyen başka bir sebep de geçmişte yaşadıkları acılar ve korkulardır. Seneler boyunca insanların özellikle küçükken yaşadıkları korkunç acı ve taciz dolu hikayeleriyle karşılaştım. Bu korkunç olaylar çocuksu yüreklerine bir kişiye asla güvenemeyeceklerini öğretiyor ve yetişkin olmalarına rağmen onları bu korku yönetiyor.

Doğal olarak bir zamanlar böyle duygusal bir travma geçiren birinin, Tanrı'nın önünde tamamen savunmasız durması çok zor. Etrafindakilerin yere düştüğünü gördüklerinde şüphesiz kendilerine, 'Asla! Bu kadar kendimi teslim edemem!' demektedirler. Çünkü hayat onlara sırtlarını kollamadıklarında her an incinebileceklerini öğretmiştir. Ama bunun gibi geçmişten gelen yaralanmalarla ilgilenmediğimiz sürece bunlar Tanrı'nın bizim için hazırladıkları şeyleri alabilmemiz için bir engel olur. Tanrı'ya yanlış bir korku ile yaklaşmaktan tövbe ederek O'nun gelip bize şifa vermesini istemeliyiz.

Toronto'da bizleri ziyarete gelen birçok kişi, Kutsal Ruh'un dokunuşu altında, hemen burada, kilisemizin halısı üzerinde, geçmişlerindeki derin yaralardan muhteşem bir şekilde şifa buldular. Bu dünyada güvenebileceğimiz bir kişi varsa o da O'dur! Kutsal Ruh'un karşısında savunmasız durabiliriz, çünkü o bizi incitmez. Tek yapmak istediği bize şifa vermek ve bizi teşvik etmektir.

5. Yanlış Teoloji

Son olarak, hatalı öğretişler sonucunda bazılarımız Kutsal Ruh'un armağanlarının ve yönlendirişinin bugün için olmadığına ve sadece geçmişte Tanrı'nın kiliseyi kurduğu

zaman için geçerli olduğuna inanmaktadır. Doğal olarak bu bakış açısında olanlar bugün ruhsal belirtiler görülmesini beklemezler. Ancak Kutsal Yazılar'ın armağanların günümüzdeki işleyişi hakkındaki kanıtları çoktur.

İnsanların şeytanın gücünü bazı durumlarda uygulayabileceğine, hatta şifa bile verebileceğine inanmaları ama aynı zamanda Kutsal Ruh'un bunu yapamayacağına veya artık yapmadığına inanmaları ilginç değil mi? Oysa İsa'nın sadece o anki öğrencilerine değil, gelecek yıllardaki öğrencilerine buyruğu, *'Baba'nın beni gönderdiği gibi, ben de sizleri gönderiyorum...'* idi.

Kutsal Ruh hakkında bu görüşe sahip olan Teoloji okurları kendi bakış açılarını anlatabilmek için karmaşık teolojik kuramlar oluşturmuşlardır. Bu konularla çok açık bir şekilde ilgilenmiş olan başka kitaplar vardır ve benim burada amacım teolojik tartışmalara girmek değildir. Ama bana göre Kutsal Kitap bu konuda çok açık ve nettir: Bizler İsa'nın yaptıklarını yapmak üzere yaşıyoruz. O'nun hayatını güçlendiren Kutsal Ruh'un kendisi bizim de hayatımızı güçlendirmektedir. Teoloji, Tanrı hakkında bilinenleri açıklamak ve toparlamak için insan tarafından icat edilmiş bir bilim dalıdır. Ancak sınırlı anlayışımızın O'nu gerçekten tanımamıza ve O'nun hayatımızda işlemesine engel olmaması gerekir.

Gurur engeli

Nasıl korku kontrolcü olmamıza ve Tanrı'ya kendimizi açmamıza engel oluyorsa, gurur da buna sebep olmaktadır. Gurur aynı zamanda bizim kendimizi savunmasız hissetmemize engel olmak için hayatımıza kontrol mekanizmaları yerleştirir. Ancak bu kontrol mekanizmaları Tanrı ile yakınlığımızı engeller. Gururdan kurtulmak için alçakgönüllülük ve tövbe gerekir.

Toplum karizmatik ve gösterişli görünmeye çok değer vermektedir. İnsanlar hayatlarının üst seviyelerinde gözükmek ister, her şey ellerinin altındaymış gibi. Hiç kimse muhtaç durumda veya hayatlarında yönlendirişe ihtiyaçları varmış gibi gözükmek istemez. Bunun gibi olanlar yere düşerek kendilerini tamamen Tanrı'ya açmakta zorlanırlar, çünkü gurur onlara engel olur. Bazıları bir Hıristiyan olarak hayatlarında her şeyin mükemmel olması gerektiğini, problemleri veya sorunlarının olmaması gerektiğini düşünürler. Muhtaç duruma düşmek istemezler, bu onları utandırır. Başkaları ise kontrol dışı davranışlar sergiliyor olmak istemezler çünkü özenetim eksikliğinin utanç verici olduğunu düşünmektedirler. Her iki durumda da sonuç aynıdır; her iki kişi de Tanrı ile olan yakınlıklarını sınırlandırmakta ve böylece O'nun onları bereketlemesini de engellemektedirler.

Akıl engeli

Gurur ve korku dışında Tanrı'dan gelenlere en büyük engellerden biri de akıldır. 1. Korintliler 2'de Pavlus aklımızın Tanrı'daki ruhsal şeyleri anlamaya yetmeyeceğini açıklamaktadır. Kendisi de çok okumuş olan Pavlus, kendi eğitimi konusunda övünmeye aslında birçok kişiden daha çok hakkı olmasına rağmen Kutsal Ruh'a gelince akıl engelini aşma kararını vermiştir. Bölümün ilk ayetlerinde:

‘Kardeşler, Tanrı’yla ilgili bildiriye duyurmak için size geldiğimde, söz ustalığıyla ya da üstün bilgelikle gelmedim. Aranızdayken, İsa Mesih’ten ve O’nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye kararlıydım. Size zayıflık ve korku içinde geldim, tir tir titriyordum! Sözüm ve bildirim, insan bilgeliğinin ikna edici sözlerine değil, Ruh’un kanıtlayıcı gücüne dayanıyordu. Öyle ki, imanınız insan bilgeliğine değil, Tanrı gücüne dayansın.’

(1. Korintliler 2:1-5)

Pavlus bilgi ve güzel konuşmalarla insanları etkilemenin değerinin çok az olduğunu ama asıl önemli olanın Tanrı’nın gücüyle insanlara dokunup onların hayatını değiştirmesi olduğunu anlamıştı. Tanrı’nın ekonomisinde bilgelik, güçten önce gelmemektedir, tam tersi söz konusudur. Daha sonra 13 ve 14. ayetlerde,

‘Ruhsal kişilere ruhsal gerçekleri açıklarken, Tanrı’nın lütfettiklerini insan bilgeliğinin öğrettiği sözlerle değil, Ruh’un öğrettiği sözlerle bildiririz. Doğal kişi, Tanrı’nın Ruhu’yla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamaz.’

Gerçek şu ki, Tanrı’yı yalnız aklımızla asla bulamayız, sadece yüreklerimizle bulabiliriz. Çünkü Tanrı’nın insanlarla etkileşiminin temelinde muhteşem bir aşk hikayesi vardır. Tanrı ile ilişkimiz, yüreğimizi ilgilendirir. Tanrı’yla ilgili bilgelik arayışının sonucu sadece bir tek gerçeğe varır: Tanrı sevgidir!

Tanrı bizim hiçbir zaman tam anlamıyla kavrayamayacağımız ve anlayamayacağımız şeyler yapmıştır ve yapmaya da devam edecektir. Ancak O’na alçakgönüllü bir şekilde yaklaşp olanları bize açıklamasını istersek O bize gerekli anlayışı verecektir. Aklımızın kullanılmasını tümüyle bertaraf etmiyorum, çünkü insan aklının bir yeri vardır, ancak Tanrı’yı aramanın ilk metodu olmamalıdır.

Benim aklım Tanrı’dan bereket almama engeldi, çünkü doğal bir şekilde etrafımda olup bitenleri gözlemliyor, inceliyor ve analiz ediyordum. Bu da benim O’nunla yakın olabileceğim o yere gelmemi engelledi. Bir kimse yanıma gelip dua ettiğinde hep ağzımla ‘Evet, Rabbim’ derdim ama gözlerim odanın etrafında gezinir ve aklım ‘Orada acaba ne oluyor?’ sorularıyla meşgul olurdu. Ruhsal açıdan çok hassas olan Carol benim için dua ederken benim Tanrı’ya tamamıyla odaklandığım anlar ile dikkatimin başka yerde olduğu anları ayırabiliyordu.

Eğer dünyasal evliliğin İsa Mesih ile kilisesinin ilişkisinin bir resmi olduğunu kabul edersek bunu düşün: Hangi tür evlilik sadece zihinsel etkileşime dayalı olup tüm duygu, tutkularından uzak kelimelerden ibarettir? Böyle bir evlilik soğuk ve verimsizdir. Bu şekilde olan bir evliliğin süreceğini kimse bekleyemez. Tanrı ile olan ilişkimiz de buna benzer bir şekilde hissedebildiğimiz ve ifade edebildiğimiz, kelimelerden çok daha fazlası olan, sevginin duygusal yönünü içermelidir. Vahiy 2:1-5,

‘Efes’teki kilisenin meleğine yaz. Yedi yıldızı sağ elinde tutan, yedi altın kandilliğin ortasında yürüyen şöyle diyor: ‘Yaptıklarını, çalışkanlığını, sabrını biliyorum. Kötü kişilere katlanmadığını da biliyorum. Elçi olmadıkları halde kendilerini elçi diye tanıtanları sınadın ve onları yalancı buldun. Evet, sabırlısın, adım uğruna acılara dayandın ve yılmadın. Ne var ki, bir konuda sana karşıyım:

Başlangıçtaki sevginden uzaklaştın. Bunun için, nereden düştüğünü anımsa! Tövbe et ve başlangıçta yaptıklarını sürdür. Tövbe etmezsen, gelip kandilliğini yerinden kaldırırim.’

İlk bakışta, Efes'teki kilise muhteşem bir kiliseymiş gibi gözüküyor. Dayanmışlardı, zorluklardan geçmişlerdi ve sahte peygamberlerin kimliğini ortaya çıkarmışlardı... Ancak ilk aşklarını terk etmişlerdi. İsa onlara: 'Eskiden beni o kadar çok seviyordunuz, ama şimdi ne kadar uzaklaştığınıza bakın. Şimdi sadece benim için çalışıyorsunuz' diyor. Birçok inanlı sadık hizmeti, aşk hikayesi ve yakınlık ile karıştırıyor. İsa bizim O'nun için çalışmamızı istemiyor, O bizim O'na aşık olmamızı istiyor. Bu ikisinin arasında büyük bir fark var.

Tanrı'nın yolları bizim yollarımız değildir

Çoğu zaman Tanrı bizim beklediğimiz şekilde hareket etmiyor ve bu bizi rahatsız ediyor. Naaman'ın hikayesi (2.Krallar 5:1-4) bunun basit bir örneğidir. Bu takdir edilen komutan cüzam hastalığına yakalanmıştı. İyileşmeyi o kadar istiyordu ki bunun için uzaklardaki yabancı bir ülkeye gitmeye ve büyük miktarlarda para harcamaya bile hazırdı. Ne gerekirse yapacak kadar çaresizdi. Ancak bütün bunlar İsrail'de onu iyileştirebilecek bir peygamber olduğunu söyleyen bir köle kızın ağzından çıkan sözlere, yani bir rivayete dayanıyordu. Naaman bu peygamberi, Elişa'yı aramaya çıktı ve onu buldu.

Naaman Elişa'nın evine vardığında peygamber tamamen ilgisiz davrandı! Hatta, bu Suriyeli büyük komutanı karşılamaya bile çıkmadı. Elişa uşağına dışarı çıkıp Naaman'a Şeria ırmağında yedi kez yıkanması gerektiğini söylemesini emretti. Naaman öfkeleni. 'Buna nasıl cüret eder? Eğer yardım edeceğine bilseydim kendi memleketimde çok daha temiz ırmaklarda yıkanabilirdim' diyerek tepki verdi. Neredeyse oradan öfke ile ayrılacaktı ki kölelerinden biri ona yalvardı: 'Efendim, dinleyin. Peygamber sizden zor bir şey isteseydi yapmaz mıydınız?'

Bu doğrudu, Naaman kendisinden istenen her türlü cesaret gerektirici eylemi yapmaya hazırdı. Hiç şüphesiz ki bu çabaları kendi şifasına bir katkısı olduğunu hissettirecekti. Ama bu kadar basit bir şeyi yapmak? Bunu anlayamıyordu. Yine de kölesi onu ikna etti ve peygamberin dediklerini yerine getirdi ve şifa buldu. Naaman'ın yumuşayınca antlaşmayı tekrar pazarlık yaparak değiştirmeye çalışmadığına dikkat edin. 'Üç kez yıkanmak yeterli olacaktır' demedi veya 'Tanrı beni evde bir nehirde yedi kez yıkasam iyileştirmez mi?' diye sorgulamadı. Hepimiz Tanrı ile olan antlaşmalarımızda pazarlık yapmayı çok istiyoruz, ama işler bu şekilde yürümüyor! Toronto'ya gelip bana, 'Tanrı bize dokunmak istiyorsa kendi evimizde de dokunur' düşüncesiyle uzun süre gelmediklerini söyleyen insanların sayısını sayamıyorum. Teolojik açıdan bu doğru, ama gerçek şu ki Tanrı bize bir yere gitmemiz gerektiğini söylüyorsa ona itaat etmeliyiz.

O'nun huzurunda dinlenmenin / ıslanmanın önemi

Burada Tanrı'nın huzurunda 'dinlenmek, ıslanmak' dediğimiz eylemi ruhsal hayatınıza ve dua zamanınıza dahil etmenizi muhteşem bir alıştırma olarak önermek

istiyorum. Bununla ne demek istiyorum? Göksel Babanızdan bir şeyler alacağınıza olan iman ve beklenti ile O'nun huzuruna gömülmekten bahsediyorum. Tanrı'nın Elçilerin İşleri 1:4-5'te bahsettiği gibi, mükemmel, iyi armağanlar alacağınıza olan imandan bahsediyorum. Tanrı benim ve sizin Kutsal Ruh'ta tümüyle vaftiz olmamızı ve O'nunla dolmamızı istiyor. Yıllar öncesinde azizler, duaların cevaplanması ve Kutsal Ruh ile vaftiz olmak için, Tanrı'nın önünde kalmak ve beklemekten bahsederdi. İşte bu tam olarak söylemek istediğimdir. Kendini alçalt ve Tanrı'nın önünde rahat ve dinlendirici bir şekilde, belki oturarak, hatta yerde yatarak bekle. Tapınma müziği aç ve kalbinle, ruhunla O'na tapınarak O'nun huzuruna gir. Yuhanna 4:23-24'e göre Tanrı'ya ruhta ve gerçekte tapınmaya davet edildik. Baba, O'na ruhta ve gerçekte tapınanlar aramakta. Biz bunu yapan insanlar olmak istiyoruz.

Benim için en iyi işe yarayan bu. İşten ayrılmam gerekiyor ve Tanrı'nın sevgisinde dinlenmem gerekiyor. İsa'nın çarmıhta yaptığına odaklanıp benim şifam için geçtiği işkenceyi düşünüyorum. O'nun benim için hayatımı vermesini ve yine benim için olan dirilişini düşünüyorum. Müzik açıyorum, bazen odaklanmama yardım etmesi için sözleri olan, bazen de kalbimin Kutsal Ruh'un yönlendirişini takip edebilmesi için sadece enstrümantal müzik dinliyorum. Kendime Tanrı'nın sevgisini hatırlatıyorum ve onunla yakın bir ilişkiye giriyorum. Buna başladıktan on beş veya yirmi dakika sonra kendimi Tanrı'nın derin huzurunda dinleniyor buluyorum. Kalkmak istediğimde genelde Tanrı'nın görkeminin ağırlığını hissediyorum. Bunun gibi anlar, bizi daha da yakınlaştıran ve Tanrı'nın sevgisi ve bereketini almamıza kapıyı açan anlardır.

Toronto'daki baş pastörümüz Steve Long, O'nun huzurunda ıslanmanın, dinlenmenin hayatında kişisel bir uyanışa sebep olduğunu anlatıyor. Başkaları derin ruhsal karşılaşmalar yaşarken, Tanrı'nın bereketinin çoğunu kaçırdığını hissettiği için, her sabah yirmi veya otuz dakika boyunca O'nun huzurunda dinlenmeye başladı. O anki en sevdiği müziği açar ve odasında veya oturma odasında yere yatardı. Ona belirli bir şeyler olduğunu hissetmiyordu ancak haftalar geçtikçe Tanrı ile daha çok zaman geçirmede kendisinden verdiği pay olan bu zamanın keyfini çıkardığını ve bu huzur, dinlenme dolu zamanı geçirmeye olan isteğinin arttığını fark etti. Fark etmeden Kutsal Ruh'un varlığına hassaslaşıyordu. Bir gün kilisemizi ziyaret eden konuşmacılarımız hizmet ederken Steve sesli bir şekilde 'Oh! Oh!' dedi ve yere yığıldı. Bu Steve için birçok derin ve güzel karşılaşmanın ilki oldu. Eşsiz bir karşılaşmaya bir adım olan bu dinlenme zamanına Steve bugün de hala devam etmekte.

Tanıklıklar

Bu bölümün geriye kalan kısmında, kendilerini daha önceden Tanrı'dan alma konusunda zorlanıyor olarak gören, toplantılarımızda Tanrı tarafından muhteşem bir şekilde dokunulan insanların tanıklıklarını paylaşmak istiyorum.

Bob toplantılarımıza birçok kez katılmış ve birçok kişi tarafından dua edilmişti. Hatta, bir şey olmayınca onun için edilen duaların sayısını toplamaya başladı! Tanrı'nın huzurunu özel ve hissedilir bir şekilde hissetmek istiyordu ama hiçbir şey hissedemiyordu. Bob diyor ki,

‘Benim için kaç defa dua edildiğini saymaya başladım. 25 kezdi, ama hala bir şey hissedemiyordum. Gerçekten Mesih inanlısı olup olmadığımı sorgulamaya başlamıştım. Çünkü öyle olduğumu düşünüyordum! O zaman Tanrı bana Koloseliler’den, Mesih’le birlikte dirildiğimizde gökteki değerlerin ardından gitmemizi söyleyen bir ayet verdi. Ben de tamam dedim, Toronto’ya gidip Mesih’te yeniden dirileceğim, bu Tanrı’nın bana olan sözüydü.

Benim için dua ettiler ama yine hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey hissetmedim. Kendimi o kadar çaresiz hissettim ki, ‘Tanrım, beni dirilt, beni yükselt’ diye bağırdım. O anda, apaçık bir şekilde O’nun bana konuştuğunu duydum. ‘Seni diriltiyorum!’ dedi ve o anda anladım. ‘Tanrım, demek istediğin bir şey hissetmem gerekmediği mi?’ diye sordum. Fark ettim ki Tanrı’dan bir dokunuş almak O’na iman etmek ile aynı, bir şey hissetmen gerekmiyor ama iman dolu atılan bir adım.

O zaman çok mutlu oldum ve dua ettim, ‘Tanrım, bana verdiklerini iman ile kabul ediyorum.’ Sonra son gece bir adam benim için dua etmeye başladı, ona ‘Büyük ihtimalle yere düşmeyeceğim ama bu problem değil’ dedim. Benim için uzun bir süre dua etti ve ben bir beklenti içinde değildim. Ancak bir süre geçtikten sonra bedenim sallanmaya başladı. Kendi kendime bunun 45 dakikadır ayakta olmam ve yorulmuş olmamla ilgili olduğunu söylüyordum. Ancak devam ederken birden bunu benim yapmadığımı fark ettim ve kendimi tamamen teslim edeyim diye düşündüm. Kendimi teslim ettiğim anda yere yığıldım.

Yerde yatıyordum ve çok huzurluydum. Birden benden birkaç adım ötede yerde yatan bir başka adam gülmeye başladı. Bir süre sonra ben de onun gülüşüne gülmeye başladım. Önce biraz gülmeye başladım ve birden bunun doğal bir gülüş olmadığını fark ettim. Gitgide artan bir kahkahaydı bu. O kadar çok gülüyordum ki patlayacağım sandım! Bunun ne kadar muhteşem, görkemli olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Tanrı’ya hamdolsun!’

İnsanlardan hep tanklık vermelerini istememizin sebeplerinden biri de, başkalarının Kutsal Ruh’un diğer insanlarda nasıl etkin olduğunu duyabilmeleri ve belirtiler konusundaki teşviğin arkasında bir çıkar bulunmadığını görebilmeleridir. Sadece Tanrı’nın kendisini göstermesi ve insanları huzuruyla doldurmasını istiyoruz. Çoğu zaman bir kişi için söyleyebileceğimiz en uygun dua ‘Daha fazla, Rab!’dir. Çünkü Tanrı o kişinin neye ihtiyacı olduğunu biliyor.

Connie, haftalarca dua almıştı, Tanrı ile taze bir karşılaşma istiyordu ama hiçbir şey olmuyordu. Yine de o Tanrı’nın önünde durmaya devam etti. O şöyle anlatıyor:

‘Kilisede bu uyanış başladığında etrafımı izlemeye başladım. İnsanlar gülüyordu, yerlere düşüyordu. Bunun iyi olduğunu düşünerek onları izliyordum. Ama Tanrı’nın aynısını benim için yapmak istediğini düşünmedim bile. Bu nedenle insanlar benim için dua ettiklerinde ağlardım ama gerçekleşen tek şey bu olurdu. Yaklaşık üç aylık bir dua sürecinden sonra bir gün kendimi Kutsal Ruh’ta

tamamen sarhoş gibi hissediyordum ve titremeye başladım. Diğer sabah bile tek yapmam gereken 'İsa' demek oldu ve kendimi kaybettim.

Ama sonra buna benzer bir şeyi bir daha yaşamadım. Titreyenin kendim olduğunu düşünerek korkmaya başladım. Ve Tanrı'nın bende yaptıklarına tam anlamıyla kendimi kapattım. Bir beş altı ay daha geçti ve kendimi başka insanlar düşüğü veya güldüğü için Tanrı tarafından benden daha çok seviliyorlar düşüncesine inanır buldum. O konumdan Tanrı'nın ne olursa olsun benim tarafımda yer aldığına ve bunun dua edilirken benim bir şeyler hissetmeme veya yaşamama bağlı olmadığına inandığım bir konuma gelmeliydim. O'nun kendi içinde taşıdığı yaşamı ayakta veya oturur olayım, benim titrememe veya yere düşmeme bağlı olmadan bana döktüğüne inandım.

Bu ne demek olursa olsun, İsa'nın peşinden gitme ve O'nu arama kararını verdikten sonra, O'nun gerçekten de kalbimin en derinlerine inmesine izin verebildiğimi hissettim. O anda gerçekten Tanrı'dan almaya ve aynı zamanda titremeye başladım! Ama odaklandığım şey başka olduğu için bu artık benim umurumda değildi. Odak noktam belirti değildi, İsa ve O'nun yapmak istedikleriydi.'

Biz, Steve'i partilerin canlılığı ve ruhu olarak tanıyorduk. Ancak konu Tanrı hakkında ciddileşmeye gelince kendisini hep sınırlarda dolaşır ve olanlara ait değilmiş gibi hissedirdi. Tanrı'nın dokunuşuna sadece zayıfların ihtiyacı olduğunu düşündürten bir tür gururu vardı.

' Tanrı'nın gücü konusunda hep şüpheliydim. Tanrı'yı bir sene öncesine kadar hiç hissetmemiştim. Eşim bir kilisede tapınma lideriydi ama ben kiliseye pek gitmiyordum. Çoğu zaman onu ve çocuklarımızı oraya bırakıp kahve içmeye giderdim. Arada sırada çıkışa yetişir birkaç kişi ile sohbet ederdim. Onların neden ellerini kaldırdığını anlayamazdım ve bu konuda onlarla biraz dalga geçerdim.

Eşim çoğu zaman önlere gider ve Kutsal Ruh ona dokunurdu. O benden daha zayıf, belki de buna ihtiyacı var diye düşünürdüm. Tek bildiğim hayatımı kontrol altında tutmak istediğimdi.

Sonunda bir gün ben de öne dua edilmek için gittim, çünkü işimde bir kamyon kazası yaşamıştım ve sırtım ayaklarıma kadar ağrı içindeydi. Nefes almada bile zorlanıyordum. Öne çıktım ve hizmet ekibi benim için dua etmeye başladı. Sonra hatırladığım şey ayaklarımanın başımın üzerinde olması ve yere düşmemdi! Sonraki üç saat için kalkamadım.

Yerdeyken kollarım sanki yerinden çıkacakmış gibi yanlara ve yukarı doğru çekiliyordu. Bunu ifade edemem. Sonra, gerçekten uzun bir süreden sonra yeniden hiç sorun olmadan nefes alabildiğimi hissettim. Rab beni o gün tümüyle iyileştirmedi ama nefes aldığımında artık acı çekmiyordum.

O zaman içerisinde Tanrı hayatımda taşıdığım korkuların çoğundan beni özgür kıldı. Babamın Rab'be gelmemesi ve cennete gitmemesi konusunda kaygılanıyordum. Ama Tanrı bana ne kadar şefkat dolu olduğunu gösterdi. O'nun, babamı bir bebek gibi kollarına alıp sardığını gördüm ve ağlamaya başladım. Bu beni çok etkilemişti. Ağlamaya alışık olmayan bir erkeğim, ama gözyaşlarım durmuyordu.

Dua edilmek için gittiğim ikinci sefer de aynı şeyler oldu. Bir şey hissedememekten korkuyordum ama Tanrı beni kendisine çekti. Benim için dua edildi, yere düştüm ve Tanrı benim içimde yine birçok şey yaptı. Tanrı'nın benim için sevgisini ve merhametini gördüm ve Tanrı günahlarımı affederken yıkanmış gibi hissetmeye başladım. Tanrı bana birbiri ardına olaylar gösterdi ve her birinden ağlayarak tövbe ederken, O'nun beni affettiğini biliyordum.'

İngiltere'nin batı kıyısından gelen bir psikopos vekili olan David, şunları söyledi:

'Marc Dupont'tun bir peygamberlik sözünü okuduktan sonra, kendim ve rahip ortağım için Toronto'ya uçak bileti aldım. Tanrı'nın neler yaptığını anlatmaya nereden başlasam ki? Kafa yaralanmasından dolayı hizmetime bir sene ara vermem gerekmişti, dolayısıyla da hizmetimiz kurumaya başlamıştı. Bileti aldığım zaman, dokuz aydır yeniden çalışmaya başlamış olmama rağmen işler yolunda gitmiyordu.

Böylece Toronto'ya dolu bir ajanda ile geldim, ama Rab iyi ki bunu görmezden geldi. Eve kendimi yeniden doğmuş gibi hissederek döndüm! Burada geçirdiğim zaman içerisinde Tanrı'nın bana söylediği şeylerden biri, eşim Lynn ile olan ilişkiyi gözden geçirmemi istediğiydi. Sakatlığımdan dolayı o yıl ilişkimizden çok şey almıştım ama daha sonra iyileşmeme rağmen, bu bir alışkanlık olarak devam etmişti. Eve döndüm ve ondan özür diledim, hatalarım için tövbe ettim ve düzeltmek için çaba sarf ettim.

Bunun sonucunda gerçekleşen şeylerden biri artık birlikte duada daha çok zaman geçirmemiz. Hatta bu son ay içerisinde çocuklarımız için son 21 yıllık evliliğimizde ettiğimiz duadan çok daha fazla dua etmişizdir. Lynn ile dua etmek bana her zaman zor gelen bir şeydi. Sebebinin ne olduğunu bilmiyorum. Her zaman doğal, içten ve kolay olmasını istedim ama olmadı. Şimdi ona olan yenilenmiş sevgim ile artık bu kolay. Evet, İsa'ya olan sevgim arttı ama eşim için olan sevgim yüreğimi doldurdu taşırdı!'

Bu kişilerden her biri Kutsal Ruh ile olan canlı karşılaşmalarında Tanrı'nın dokunuşunu yaşadılar. Ama dikkat edilmesi gereken asıl önemli konu, her birinin yaşadıkları bu olayın meyvelerini taşımaları ve bu meyvelerin İsa'nın onların hayatında yaptıklarını yüceltmesi. Tanrı'nın bir insanın hayatında işleyip işlemediğinin testi budur.

Sonuç olarak Kutsal Ruh'un çalışırken ne tür belirtilere yol açtığı değil, ancak Kutsal Ruh'un kişinin yüreğinde yaptıkları önemlidir. Belirtiler konusunu aşın, Tanrı'nın sizin ve başkalarının yüreğinde yapmak istediği derin işlere olan isteğini grn ve sizin için söz verilmiş bereketi almak için iman ve dayanma gücüyle devam edin (Elçilerin İşleri 1:4).

Ek: Bağımsız bir araştırmadan bilimsel kanıt

1994 sonlarında, toplantılarımıza katılmış olan ve Tanrı'nın görkemiyle dokunduğu kişilerle bir anket yapmak üzere izin isteyen bir bayan yanıma yaklaştı. Adı Margaret Poloma. (Akron Üniversitesi ve Vanguard Üniversitesi, Güney Kaliforniya, USA). Margaret'in uzmanlık alanı sosyoloji. Bu anket için onayımı verdim ve aşağıda Margaret'in bu anketinin sonuçlarını inceledikten sonra yazdığı raporun özetini görmekteyiz.

Margaret raporundaki önsözünde 'Bunları bir ilahiyatçı olarak değil, araştırmasını ve bakış açısını 'deneysel teoloji' veya 'teososyoloji' alanına bir katkı sağlamak isteyen bir sosyolog olarak yazıyorum. Bir sosyolog olarak, Pentikost/Karizmatik uyanışında son yirmi yıldan uzun bir süredir, bir gözlemci olarak yer aldım..'

Sosyal Psikolojik Veri

Toronto'nun kilise önderi John Arnott'a bu yere gelen göçmenler üzerinde bir araştırmaya gerçekleştirme isteğimle yaklaştığımda verdiği cevap 'Yardım etmek için ne yapabilirim?' oldu. Olanları kesin bilgi haline getirmeye benim kadar hevesli gözüküyordu...

1995 yılında 'Spread the Fire' adlı magazin'in Ağustos sayısı, 'Catch the Fire Again' Ekim programı ve 'Healing School Program' Kasım programı aracılığıyla yapılan bir randomize olmayan anket çalışması gerçekleştirdik. Katılımcının bir ileri araştırmaya katılma isteğinin de sorgulandığı bu anketler Amerika'daki Akron Üniversitesinde bulunan yazara teslim edildi. Sonuç olarak, 20 farklı ülkeden kullanılabilecek toplam 918 cevap elde edildi. En büyük sayılar Amerika (%54), Kanda (%26) ve İngiltere'den (%11) geldi. Bunların %75'inin Mayıs 1997'de yapılan bir takip araştırmaya katılabilmeleri için geçerli adresleri vardı, bunlardan bilgi sağlanabilen 364 cevap elde edildi. Böyle bir randomize olmayan araştırma Toronto uyanış dönemi süresince katılan yüzlerce, binlerce insana genelleme yapmaya izin vermezken, Toronto'nun bu katılımcılarda bıraktığı olası izler konusunda bize bilgi verebilir. Ki bu, dikkatli olmak koşuluyla, bu anketi doldurmayan binlercesine de uyarlanabilir. Bu makalede iki soruya verilen cevap üzerinde durulacaktır: Kişisel güçlenmede artış ve hizmette artış.

Kişisel güçlenme

1995'te sorulmuş olan, hazırlayıcı ve keşif niteliğindeki sorular katılımcıların büyük bir kesiminin (%92) Tanrı'nın görkemini tattıklarını ve bunun TACF'ten ayrıldıklarında bile devam ettiğini göstermektedir. Tahminen Tanrı'dan gelen bu dokunuş %90'ının başkalarını TACF'e davet etmelerine ve %82'sinin müjdelemenin onlar için artık çok daha önemli olduğunu vurgulamalarına sebep olmuştur. Takip eden araştırma buna ek olarak kişisel güçlenme hakkında bilgi sağladı.

1997'de cevap veren katılımcıların yarısından fazlası peygamberlik armağanlarında bir artıştan (%62), yarıya yakın bir sayı bilgelik sözleri armağanlarındaki artıştan (%47), peygamberlik dualarında bir artıştan (%48) ve

rüyalarındaki artıştan (%41) bahsetmiştir. Toronto'daki uyanışı ziyaret ettiklerinden itibaren fiziksel veya duygusal olarak şifa için duada artan bir güçten bahseden kişilerde de benzer sayılar mevcuttur: yüzde 49'u duygusal şifada artış olduğunu, yüzde 34'ü fiziksel şifa için dualarına yanıtta bir artış gördüklerini ifade etmişlerdir. Özet olarak Toronto'ya gelen birçok kişinin karizmatik armağanlarda, özellikle peygamberlik ve şifa alanlarında, artış aldıkları görülmektedir. Bu araştırmaya dayanarak TACF'yi ziyaret eden kişilerin daha önceki yıllara göre, 1997'den sonra Kutsal Ruh'un gücüyle hareketinde daha etkili bir şekilde ilerlediklerini söylemekte sakınca yoktur.

Hizmette artış

1997'de yapılan anket çalışmasında bariz sonuçları olan sorulardan biri de ... bereketin sonucu olarak katılımcıların daha aktif olup olmadığıdır. Birçoklarının karizmatik hizmette, özellikle peygamberlik ve şifa konularında daha etkili olduklarını gördük bile. Başka sorular hizmet ve daha büyük kesimlere müjdeleme konusundaki soruların yanıtlanmasını sağladı.

Uyanışın bir sonucu olarak katılımcıların hizmetteki etkinliklerinde bir artış olup olmadığını araştırmak için dokuz soru soruldu (ortalama 3.6, ortanca 4). Bu istatistik, örnek katılımcının belirlenen 4 farklı konuda hizmetini arttırdığı anlamına gelir. Toronto Bereketini yaşadıkdan sonra katılımcılar kendilerini arkadaşlarına (%64) veya tanıdıklarına (%57) yardım etme konusunda daha istekli olduklarını belirtmişlerdir. Kiliseye hizmetlerini arttırma (%55), hizmetlere (%44) ve yoksullara (%35) maddi açıdan destekleri arttırma, başkalarına İsa'yı anlatmada artma (%25), kimsesiz ve evsizlere destek olmayı (%24) ve merhametin diğer işlerindeki yardımlarını arttırma (%20) konusundaki istekleri güçlenmiştir.

Kişisel güçlenmede artış ile uygulanan hizmetteki artış arasında güçlü bir bağ olduğu görülmektedir ($r = .32$). Peygamberlik ve şifa konusundaki dualarında daha etkili olanlar hizmetteki artışlarından söz etmektedirler. Bütün bunlar kişisel bilgi ve kişisel raporlar iken, Toronto uyanışına katılanların yaşadıkları deneyimin sonucunda sayısız kişinin hizmetinde bir gelişme görüldüğünü önermektedirler. Bereketin birçoklarını hizmet için teşvik ettiği ve güçlendirdiği görülmektedir.

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar [Hristiyan Kitaplar.com](http://Hristiyan.Kitaplar.com)'dan indirebilirsiniz.

John ve Carol Arnott yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)